

Açıktır ki Marksist-Leninist çizgiye sahip hareketimiz bir örgüt olarak rast gele ve boşuna ortaya çıkmamıştır. Ülkemizde önemli bazı nesnel ve öznel etkenlerin (Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin aldığı biçim, sosyo-ekonomik yapının evrimine uygun olarak sınıfların farklılaşması, özelliikle geniş köylü katmanlarının hızla farklılaşması ve siyasal bilincin eskiye oranla yeni bir seviyede yeni bir sürece girmesi vb.) sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Belirlenmesi gerekli olan olgu şudur: Eğer Marksist-Leninist teoriye sahip olmasaydı sahip olduğu nitelikleriyle KAWA varolabilirmiydi? Hareketimiz buna rağmen var olsaydı bile bugün kazandığı temel devrimci niteliklerinden uzak herhangi bir hareketten farklı olmazdı. Şöyle ifade edersek; Marksist-Leninist çizgi ve teori olmadan Marksist Leninist örgüt asla var olamaz. Bütün kadrolarımızın bilince çıkarması gerekli ve zorunlu olduğu şey bu doğru teorik kavrayıştır. Hareketimizin yeniden inşasına paralel olarak kazanacağı yeni nitelikler bunun üzerinde şekillenecektir.

Kürdistan'da Marksizm-Leninizmin önemini kavrayan KAWA'nın geçmişi ideolojik saflaşma dönemine tekabül etmiştir, bu, hareketimize partileşme öncesi ideolojik akım olma özelliğini kazandırmıştır. Bu süreçte, hareketimizin en temel niteliği ve kazandığı en devrimci özelliği ne olmuştur? Bu soruya doğru cevap vermek gerekiyor. Hareketimizin niteliğini belirliyen şey, onun modern revizyonizme karşı, Sovyet revizyonizmine, Troçkizme, Avrupa Komünizmine ve Mao Zedung Düşüncesine vb. karşı takındığı açık ve karalı tutumdur. Modern-revizyonizmin her türlü Marksizm-Leninizmden tam ve kesin bir kopuşu ifade ettiği için, bu meselede açık ve net bir ayrım çizgisi çekmek büyük bir ilke sorunu olmuştur. Revizyonizmin aldatıcı ve yozlaştırıcı her türüne bir bütün olarak karşı çıkmayı asla ihmal ve tatil etmemek lazımdır. Hareketimiz hiç bir revizyonist akıma karşı yumuşayamaz ve suskun kalamaz. Revizyonizme karşı tutum meselesinde geçmişten bugüne kazandığımız ilke doğrudur, bundan devam etmek yada etmemek KAWA'nın Marksist-Leninist kalıp kalmıyacağıının kıstasıdır. Hareketimizin geleceği buna bağlıdır. Ve bu bilince çıkarıldığı içindir ki KAWA Kürdistan düzleminde anti revizyonist ilkenin bayraktarı olmaya devam edecektir.

Bugün oldukça zor koşullardan geçmekteyiz. Sorunlarımız büyük ve ağırdır. Karşı karşıya bulunduğumuz ve aşılması kaçınılmaz bu sorunların üstesinden gelmek öyle kolay ve kısa zaman dilimine sığdırmak mümkün değildir. Her şeyden evel ana sorunlarımızın ciddiyeti ve önemi kavranmalıdır. Gerçi hareketimizin kendi geçmişine yaklaşımı ve onu belli analizden geçirmiş olması, bu faaliyetinden belli sonuçları çıkarmasının, kendi sorunlarını kavradığının göstergesidir. Elbette bu küçümsenecek bir şey değildir, aksine; hareketimize kendisini aşmasının olanağını vermektedir. Kendini aşma ise karşı karşıya olduğumuz ana sorunlardan hangisine öncelikle elatmamıza bağlıdır. Sorunların çözümünde doğru halka yakalanmalıdır. Böylece karışıklığın önüne de geçilmiş olunur. O halde hangi halka ön

plana alınmalıdır? Hangisini öncelikle ele almak gerekiyor? sorularımızı deyim yerindeyse birbir çözebilelim? Yapılan analizler ve çıkarılan teorik sonuçlar örgüt sorunu halkasının öncelikle ele alınmasını sorunu kılmaktadır. Demekki sorunlarımızın çözümünün merkezinde örgütün kendisi bulunmaktadır. O halde diğer sorunların çözümü buradan geçecektir. Yeni bir ideolojik arayış içinde olmayışımız, bu sorunun kavranışında ve çözümünde nisbeten kolaylıklar sağlamaktadır. Sorun hangi yolu seçmemiz gerektiğine ilişkin değildir. Çünkü ideolojik olarak belirlenmiş açık ve bilinen bir çizgiye sahibiz. Bunu hesaba katmayan yada kabaca görmeyen, sözde "yeni" ideolojik arayışlar, belirlenmiş ve doğruluğu kanıtlanmış ideolojik hatımızdan bir kopuşu ifade eder. Bunun bilinmesi hareketimizin kadrolarına ideolojik uyanıklığı sağlamaktadır.

⟨ Eğer ideolojiye ilişkin bir sorunumuz varsa oda yeni bir arayış değil, ama, mevcut ideolojik çizgimizin daha da derinleştirilmesi sorunudur. Bunu da sadece istemekle yetinmemeliyiz, teorik icraatımızda önemle üzerinde durmalıyız. Hareketimizin teorik düşüncelerini milliyetçiliğin ve modern-revizyonizmin etkilerinden kurtarmalıyız. Böyle bir etki vardır, zaten olmaması düşünülemez. Teorik planda modern-revizyonizmle saflaşıp esasta bir sınır çekilmesine rağmen sığlıklar ve kavrayış eksikliği devam etmektedir. Bu durum saflarımızda da kafa karışıklığına ve bulanıklığa yol açmaktadır. Sömürgeci faşist cuntanın darbesinden sonra başlayan yenilgi dönemi boşluğunda boyveren değişik revizyonist teoriler, yılgınlığın ve inançsızlığın rüzgarları hareketimizin saflarında şu ya da bu seviyede etkilemiştir. Teorik faaliyetimizdeki yetersizliğinde bunda rolü olmuştur. Yada özellikle yurt dışındaki kadrolarımızın saflarında milliyetçi ön yargıların gelişmesi modern-revizyonizme yönelik propagandamızın zayıflamasında bir etken olmuştur. Bütün bunlar nesnel olmasına rağmen tasvip edemeyeceğimiz şeylerdir. Bundan dolayı Birlik Konferansını hazırlama çalışmalarında bu sorunlar üzerinde durmak özellikle önemlidir. Hareketimizin bütün kadroları, sorunlarımızı derinlemesine tartışmak durumundadırlar. Bu tartışmaların seviyesi ve olgunluğu, hareketimizin geçmişten bugüne kazandığı devrimci niteliklerin özümlemesine bağlıdır. Dahası tartışmaları alışı gelmiş yüzeysellikten kurtarmak gerekiyor. Eskiden olduğu gibi bir kaç sınırlı bilgilenmeyle teori yapılamayacağını artık kadrolarımız bilmektedirler.

Tartışmaya muhtaç temel sorunlarımızı üç ana grupta toplamak mümkündür: 1-Örgütlenme sorunu, 2-ideolojik hattımıza ilişkin sığlıkların ve kavrayış eksikliklerin giderilmesi sorunu, 3-Kürdistan devrimine ilişkin kesinleşmemiş teorik görüşlerimizin bütünlüğünü kapsayacak olan program taslağı sorunu. Anahtar sorun, yukarıda da belirtildiği gibi örgüt sorunudur. Bu sorun çözüme ulaştırılmadan diğer sorunlar çözümlenmeyecektir. Kadrolarımız esas dikkatlerini burada somutlaştırmalıdır. Peki bu neden böyledir? Birincisi; Birlik Konferansı, parçalanmış olan örgüt-

sel birliğimizi yeniden kurmaya yöneliktir. İkincisi; hep sahip olmak ve yaratmak istediğimiz, irade, disiplin ve eylem birliği sağlanmış, Kendi kendisine yeterli hale gelebilecek profesyonel devrimciler örgütü olmadan, ne hareketimize ve nede ülkemiz devrimi sorunlarına ilişkin hiç bir sorun çözülemez. Üçüncüsü; ideolojik hattımız önceden mevcuttur, yeni ideolojik arayışımız olmadığı gibi, her hangi bir ideolojik hat üzerinde irade birliğini sağlama sorunuyla karşı karşıya değiliz. Dördüncüsü; netleşmemiş olmasına rağmen Kürdistan devrimi sorunlarına ilişkin bütün kadrolarımızın ortak mirasını oluşturan görüşlerimizin esasta uyumluluğu vardır.

Ancak, sadece bu soruna ilişkin değil, bütün sorunlarımızı ele almada ve çözümlenmede anti-revizyonist tutumumuzun önemi büyüktür. Bu doğru tutumumuzun sürdürülmesi bize sadece sorunlarımızı nasıl ele alacağımızın yöntemini vermez, onları doğru bir tarzda çözüme uğratmanın olanacağını da vermektedir. Bugünkü amacımız Marksist-Leninist bir devrimciler örgütünü kurmak ve inşa etmektir. Buna gücümüz yeterlidir. Bu güç sadece kadrolarımızın nicelik ve niteliğinden gelmez, esasta uğruna mücadele ettiğimiz ülkelerin üzerinde şekillendiği ideolojik hattımızın doğruluğundan ve hareketimizin birliğini yeniden kurmak isteğimizden ileri geliyor. (10 Nisan 1987)

M. MİRZA

zanların raporlarında cevaplaması istenen yada gereken sorular oluşturmamak önemli bir görevi yerine getirmek demektir. Buradan hareketle bu makalenin oluşumuna varıldı. Sorular öyle seçilmeli, yada sorulmalıydı ki, ortaya istediğimiz olmasada, istediğimize yakın bir rapor oluşmalıydı. Ancak yazının bu bölümüne geçmeden önce de sorunun herhangi bir şekilde hafife alınışına karşı da önlem almam gerekliydi. Buradan doğan sorumsuzlukları yıllardır işliyoruz. Bunu önlemek için sorunun canalılığının aktüel olduğu bir dönemde bütün önemiyle bilince çıkarılması gerekliydi. İşte bu nedenden dolayı önce uzunda olmasına rağmen Lenin'in konuyla ilgili açıklamasını aktarıyorum. (Tercümede var olan bozuk ve anlaşılmaz dil ve bazı yanlışların sadece önemli bir kaçını düzeltiyorum.) "Çalışma koşullarını inceleyen ve sendikal talepleri tespit eden grupların ille de Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'ne dahil olması gerekmez. Bir ya da iki parti üyesiyle birlikte eğitim çalışması yapan öğrenci, subay ve memur grupları bazı durumlarda bu üyelerin Partili olduğunun farkında bile olmamalıdır vb.. Ama bu konuda, bütün bu yan gruplardan azami örgütlenme derecesini mutlaka talep etmeliyiz; yani böyle bir gruba dahil olan her parti üyesi bu gruptaki çalışmanın yönetiminin resmen sorumludur ve bu grupların her birinin birleşiminin, çalışmasının tüm işleyişinin ve bu çalışmaların içeriğinin M.K. ya da M.O. tarafından mümkün olduğu kadar tam olarak bilinmesi için her türlü tedbiri almakla yükümlüdür. Bu, merkezin bütün hareketi eksiksiz bir şekilde görebilmesi, çeşitli Parti görevlerini üstleneceklerin mümkün olan en geniş çevre içinden seçebilmesi, bütün Rusya'daki benzer nitelikte olan bütün grupların (merkez aracılığıyla) birbirlerinin tecrübelerini öğrenebilmeleri ve ajan provakatörlerin ya da şüpheli kişilerin belirmesi halinde uyarıda bulunabilmesi için gereklidir. Tek kelimeyle, her durumda mutlaka ve hayati derecede gereklidir.

Bu nasıl yapılmalıdır? Komiteye düzenli raporlar sunarak, M.O.'na mümkün olduğu kadar çok sayıda rapor mümkün en geniş içerikle ileterek, M.K. ve yerel komite üyelerinin çeşitli çevreleri ziyaret etmelerini sağlayarak ve nihayet, bu çevrelerde olan ilişkiler listesinin, yani her çevrenin çeşitli üyelerinin adlarının ve adreslerin güven altına alınmasını (ve M.O. ve M.K.'nin Parti bürosuna verilmesini) zorunlu kılarak. Ancak raporlar sunulduğu ve ilişkiler aktarıldığı zaman, belli bir çevreye mensup parti üyesinin görevini yaptığı söylenebilir. Ancak o zaman, bir bütün olarak Parti, pratik çalışma yürüten her çevreden haberdar olabilir. (açb.) Ancak o zaman tutuklamalar bizim için korkutucu olmaktan çıkabilir; çünkü çeşitli çevrelerle ilişkiler korunduğu takdirde, M.K.'mizin bir delegesi için tutuklananlar yerine derhal yedekler bulması ve çalışmayı sürekli kılması her zaman için kolay olacaktır. O zaman bir komitenin tutuklanması bütün aygıtın yıkılmasına neden olmaz, sadece, yedekleri her zaman hazır bekleyen yöneticileri götürür. Sakın, gizlilik koşulları yüzünden raporların ve ilişkilerin aktarılmasının imkansız olduğu söylenmesin. Bir kere istendikten sonra ve komitelerimiz, bir M.K.'miz ve M.O.'mız olduğu sürece, ra-

porları ve ilişkileri aktarmak (ya da göndermek) her zaman mümkündür ve her zaman da mümkün olacaktır.

Bu, bizi, bütün Parti örgütünün ve bütün Parti faaliyetinin son derece önemli bir ilkesine vâd ediyor: Bir yandan, hareketin ve proleteryanın devrimci mücadelesinin ideolojik ve pratik yöntemi açısından mümkün en fazla merkezîyetçilik gereklilik; öte yandan, Parti merkezinin (ve dolayısıyla bir bütün olarak Partinin) hareketten sürekli haberdar edilmesi ve Partiye karşı sorumluluk açısından, mümkün en fazla ademi merkezîyetçilik (Ø) gereklidir. Hareketin yönetimi, büyük pratik tecrübe sahibi, mümkün en az sayıda ve mümkün olduğu kadar bağdaşık (homojen) profesyonel devrimci gruplarına teslim edilmelidir. Proleteryanın (ve diğer halk sınıflarının) çok değişik kesimlerinden gelme en çeşitli ve en karışık (heterojen) grupların, mümkün en çok sayıda, harekete katılmaları sağlanmalıdır. Parti merkezinin elinde her zaman, sadece bu grupların her birinin faaliyetine ilişkin kesin bilgi değil, aynı zamanda bunların bileşimine ilişkin mümkün olduğu kadar eksiksiz bilgi de bulunmalıdır. Hareketin yönetimini merkezileştirmeliyiz. Aynı zamanda (istihbarat 'X' olmadan merkezîyetçilik olamayacağına göre, sırf bu nedenden dolayı) Partinin tek tek üyeleri, Partinin çalışmalarına tek tek katılanlar ve Partiye dahil olan ya da bağlı bulunan her çevre açısından, Partiye olan sorumluluğu mümkün olduğu kadar ademi⁽¹⁾ merkezileştirmeliyiz. Bu ademi merkezîyetçilik, devrimci merkezîyetçiliğin zorunlu bir ön şartı ve zorunlu bir düzelticisidir. Ancak merkezîyetçilik sonuna kadar uygulandığı ve bir M.K.'miz ve bir M.O.'miz olduğu zaman, ne kadar küçük olursa olsun her grubun onlarla haberleşmesi -ve sadece haberleşebilmesi değil, yılların tecrübesiyle kurulmuş bir sistemin sonucu olarak düzenli bir şekilde haberleşebilmesi- mümkün olacaktır. Bir yerel komitenin kötü birleşiminden doğabilecek vahim sonuçlar ancak o zaman giderilebilecektir. Artık Parti içinde gerçek bir birliğe ve gerçek bir yönetim merkezinin kurulmasına yaklaştığımızı göre, şunu akıldan çıkarmamalıyız: Eğer aynı zamanda, hem merkeze karşı sorumluluk açısından hem de merkezin, Parti aygıtının bütün dışlı ve çarklarından haberdar edilmesi açısından azami ademi merkezîyetçilik uygulamazsak, bu merkez⁽²⁾ iktidarsız kalacaktır. Bu ademi merkezîyetçilik, genellikle hareketimizin en⁽³⁾ acil pratik ihtiyaçlarından biri sayılan işbölümünün öteki yüzünden başka bir şey değildir. Eğer Parti merkezi, eski tipte yerel komiteler tarafından doğrudan pratik çalışmadan koparılmaya devam ederse, ne belli bir örgütün yönetici organ olarak resmen tanınması, ne de resmi bir M.K.'nin kurulması, hareketimizin gerçekten birleşmesini ve sağlam bir militan Partinin yaratılmasını sağlayamayacaktır. Bu eski tipte yerel komiteler, kendini belli tipte bir devrimci çalışmaya hasretmeyen, özel bir görev konusunda sorumluluk üstlenmeyen, bir işi yükledikten sonra onu derinlemesine inceleyip hazırlayarak sonuna kadar götürmeyen, kesin lafazanlıkla muazzam bir vakit ve güç heba eden, her biri her çeşit işle uğraşan bir insan salatasından meydana gelirler. Öte yandan, büyük bir öğrenci ve işçi çevreleri yığını vardır ve bunların yarısından komitenin haberi bile

yoktur; yarısı da komitenin kendisi gibi hantal, komitenin kendisi gibi uzmanlıktan yoksun, komitenin kendisi gibi profesyonel devrimcilerin tecrübelerinden ders çıkarmakta ve başkalarının tecrübelerinden yararlanmakta gönülsüz ve komitenin kendisi gibi "her şey hakkında" bitmez tükenmez toplantılara, seçimlere ve tüzük çalışmalarına batmış durumdadırlar. Merkez in özgün çalışabilmesi için, yerel komiteler kendilerini yeniden örgütlemelidirler; (M) uzmanlaşmalı, daha "iş bilir" örgütler haline gelmeli ve şu ya da bu pratik alanda gerçek "yetkinliğe" erişmelidirler. Merkezin (şimdiye kadar olduğu gibi) örgüt vermek, ikna etmek ve tartışmakla kalmaması orkestrayı gerçekten yönetebilmesi için, kimin hangi kemani nerede ve nasıl çaldığını; her çalgının çalışması için talimatın nerede ve nasıl alındığını ya da alınmakta olduğunu; (müzik kulak tırmalamaya başladığında) kimin nerede ve niçin falso yaptığını; ve falsonun giderilebilmesi için kimin nereye ve nasıl aktarılması gerektiğini kesin olarak bilmesi gerekir. Açıkça söylemek gerekir ki, bugün için, bir komitenin gerçek iş çalışması hakkında bildirimleri ve genel yazışmaları dışında ya hiç bir şey bilmiyoruz, ya da arkadaşlarımızın ve yakın dostlarımızın anlattığı kadarını biliyoruz. Ama Rusya işçi sınıfı hareketine önderlik edebilen ve istibdadı karşı genel bir saldırıya hazırlanan dev bir Partinin kendisini bu kadarıyla sınırlayabileceğini düşünmek gülünç olur." (Lenin-Örgütlenme, S.82-86, Aydınlık yay. Almancası Lenin Werke 'Toplu Eserler' Cilt 6, S.239-242) Bu yazıya kısa bir kaç not düşerek bu bölümü bitirmek istiyorum. Yazıda önemle üzerinde durulan bir kaç nokta var. Birincisi; M.K. ve M.O. (Merkez Komitesi ve Merkez Organ) hücrelerin, "çevre"lerin, sempatican ve işçi gruplarının çalışmalarını "eksiksiz" olarak bilmelidir. "Her birinin birleşimi" yani kimlerden oluştuğu, çalışmalarının tüm işleyişi ve çalışmalarının içeriği hakkında "mümkün olduğu kadar tam olarak bilme"lidir. Buda bahsedilenlerin hepsinin, yani her üye ve sempaticanın olup bitenleri, sınıf mücadelesiyle ilgili her şeyi hareketin merkezine en ayrıntısına kadar bildirmesiyle yerine getirilir. Bu oldukça aşırı bir demokratiklikle hayata geçer. Bunun diğer adı ademi merkeziyetçiliktir. Anti-merkeziyetçilik, yani merkeziyetsizliktir.

İkinci olan fikir birinciden çıkmaktadır ki, bu en önemlisidir. Hareketin (ve ya Partinin) yönetimi mücadelemizin tüm alanları ve sorunları ve üyeleri konusunda en ince ayrıntısına kadar bilgilendirilmezse iktidarsız kalır, güçsüz kalır; güçsüz kaldığı içinde adını doğru dürüst bir tarafa atamaz. Hareketin gücünü, kadro ve diğer elemanlarının yapısını ve yeteneğini ayrıntılarıyla bilmeyen bir önderlik, onları nasıl doğru bir temelde görevlendirebilir? Hareket içinde doğru bir işbölümü nasıl gerçekleştirebilir? Her örgütlenme, sıradan da olsa işbölümü, disiplin, hiyerarşi esasına dayanır. Hayatın kendisi budur. Bunu kavramayanlara Marx'ın Bakuni'nin anarşistliğine verdiği yanıtı anımsatayım. Örgütteki disiplin, otorite-hiyerarşi ve bunun kaynağı işbölümü esasını hiçe sayan Bakuni'e Marx, özet olarak şunları söyler. Otorite, ve merkezi otoriteye, yönetime karşı olanlara hayatın kendisinin iş-

bölümü, otorite örgütlenme ve disiplin olduğunu hatırlattıktan sonra, hiddetle şu canlı örneği verir. Böyle insanları bir endüstri ülkesindeki demiryolu ağının herhangi bir yerinde rayın üzerine sıkı bir şekilde bağliyacaksin ve ülkedeki tüm yol kontrolör ve denetleyicilerinide (yöneticilerininide!) iş yerlerinden alıp izine yolladıktan sonra tüm trenleri sefere çıkaracaksın. Bakalım Bakuni'n gibileri örgütlenmenin gereksizliğini, otorite ve yönetimin gereksizliğini trenlerin üzerlerine geldiği, büyük bir kaosun doğduğu andada savuna bileceklermi dir? Yine aynı şekilde bir binanın yapımında elinizdeki elemanların hangisinin, usta, hangisinin amele, hangisinin mimar, hangisinin mühendis, sıvacı, elektirikçi vb. olduğunu bilmeseniz mimara amelenin görevini, ameleye mühendisin görevini, vb. verir, işi çıkmaza sokarsınız. Bir hastahane de doktorlarını iyi tanımayan bir şef doktor olursanız ve önünüzde beyin ameliyatı geçirmek zorunda olan acil bir vaka, ve ölümcül bir hasta duruyorsa ve sizde denetiminizdeki elemanların, doktorların yeteneklerini ve bölümlerini bilmiyorsanız; kalkıp ezbere birtavırla bir hemşireye beyin ameliyatı yaptırmaya kalkışırsanız, hastayı öldürürsünüz. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Zira hayatın kendisi örgütlenme, işbölümü, otorite-hiyerarşi gerektirir. Rapor sistemi ile hareketten sürekli haberdar edilmeyen bir hareket önderliğinin, hareketi yönetmesi de mümkün değildir. Bu sorunları ve sonuçları üzerine daha sonra duracağız.

Üçüncü önemli fikri, Lenin "devrimci merkezîyetçiliğin bir önşartı ve zorunlu bir düzelticisi, ademi merkezîyetçiliktir" şeklinde ifade eder. "İdeolojik ve pratik yönetime açısından mümkün olan en fazla merkezîyetçiliği" zorunlu görürken; bunun ancak "Parti merkezinin haberdar edilmesi, ve sorumluluk açısından uygulanması zorunlu mümkün olan en fazla ademi merkezîyetçilik temelinde gerçekleşebileceğini vurgular.

Dördüncü olarak, bir partinin ancak... raporlar sunduğu ve ilişkiler aktardığı zaman, görevini yaptığı söylenebilir." düşüncesi önemlidir. Demekki Parti merkezini ve dolayısıyla Partiyi (veya hareketi) hareketten haberdar etme sadece sıradan basit bir görev olarak algılanamaz, tam tersine örgütlü komünist olup olmamayı belirleyen bir görev durumundadır. Bu görev her şart altında yerine getirilebilecek ve de getirilmesi gereken bir görevdir. Hiç bir bahane ya da gerekçe bu görevi erteleme sorumsuzluğunu haklı çıkaramaz. Üstelik bu görevi yerine getirmeme devrimci harekete büyük zararlar eklemektedir. Bunu sanıyorum şimdiye kadar anlatılanlardan çıkarmak zor olmasa gerek. Daha başka önemli düşünceler çıkarmak elbette mümkün, ancak bizim için bu kadarı yeterli sanırım.

Leninist parti öğretisi, diğerlerinin aksine devrim gerçekleştiren, onu güvenceye alıp komünizme vardiran bir öğretiler. Bu öğretisi bütünlüklü bir teoridir. Partinin bir çok temel özelliği vardır. Bu temel özellikleri yerine getirmeyen partilerin gerçek işçi sınıfı partisi, M-L partiler olacağına inanmıyorum. Nasıl ki "bilimsel sosyalizm le işçi sınıfı hareketini birleştirip" bütünlüştürmeyen hareketler gerçek anlamda komünist parti sayılmazlarsa; ay-

nı şekilde bir "devrimciler örgütüne sahip olmayan; "profesyonel devrimciler"den oluşan yönetici çekirdeğe sahip olmayan bir parti'de Leninist bir parti olamaz. Aynı şekilde ~~şekilde~~ kendi içinde pratik ve ideolojik-teorik yönetim alanında en büyük merkezîyetçiliği; ancak sorumluluk ve rapor sistemi alanında en büyük ademî merkezîyetçiliği gerçekleştiremeyen bir Partiye de gerçek anlamda işçi sınıfı Partisi diyemeyiz. Çünkü Lenin'in dediği gibi rapor sistemini en iyi biçimiyle yapmayan devrimci görevini yapmış sayılmaz. Dolayısıyla rapor sisteminin ciddiyetini kavramayıp, onu asgari ölçüdede olsa hayata geçirmeyen bir hareket "görevini yerine getirmemiş insanlar topluluğudur." Bugün bu böyle kavrandıktan sonra kendimize ve kendi geçmişimize bakabiliriz. Bizde genellikle haberdar edilmeler sözlü (görüşmelerle) giderilmeye çalışılmıştır. Bu oldukça ilkel, amatörcü ve uygun olmayan bir düzeydir. Grup ve hareket aşaması için belki normal görülebilir, ancak partileşme yolunda olan bir hareket ya da Parti için asla! Biz eğer bir grup değil, hareket aşamasını aşmış, partileşmek istiyor isek mutlaka soruna eğilmeli ve gerekenleri yapmalıyız.

Bizim açımızdan sorunun bir diğer yönü ise hareketin önderliği ile yerel örgütleri, kadro ve sempatanları arasındaki uyumlu ilişkilerdir. Yerel örgütlerin, "taban" diye anılan örgüt kesiminin "bilgilendirilmesi", "haberdar etmesi" olmaksızın -tek başına bilgilendirmesi bile; evet tek başına bu bile-, hareketin önderliğinin iktidarsız, güçsüz kalacağıdır, Yönetimi güçsüz ve iktidarsız bırakan taban görevini yapmayan bir tabandır. "Tavan"ı beslemeyen bir "taban"dır. Böylesi bir durumda hareketin; sadece önderliğin içinde yer alan bir kaç kişi tarafından el yordamıyla yönetileceği açıktır. Hareketten haberdar olmayan yönetim elbette el yordamıyla, hatta karanlıkta yürümek zorundadır. Bilinmeyen birşey -bu durumda hareket önderlik tarafından bilinmiyendir- elbette değiştirilmez de. Bu diyalektik materyalizminde temel yasadır. Bu anlamıyla hareketi her alanda bilgilendirmeyen, bu konuda harekete katkıda bulunmayan; önderliği bu temelde beslemeyen bir kadro ya da sempatan görevsizlik yapmakla kalmamakta; ayrıca hareketinde elini kolunu bağlamaktadır, bu anlamıyla harekete büyük zararlar vermektedir. Bütün bu gerçeklere rağmen, "görevsizlik" içinde yüzmenin eğitim ve gelenek olduğu bir dönemi adım adım geride bırakırken; görevini rapor sistemini uygulamamakla yerine getirmeyen birisi kalkıp harekete gelişigüzel eleştiriler yöneltme sorumsuzluğunda da bulunma hakkına sahip olmamalıdır.

Parti merkezinin en ayrıntılı bir şekilde bilgilendirilmesi şu açıdanda ele alınmalıdır. Devrimci hareket "kadroların eylem ve irade birliği"dir" esprisi aynı şekilde tüm kadro ve sempatanların iradelerini harekete bildirmelerini gerektirmektedir. İradelerini harekete yansıtmayanlar diğer zararların yanı sıra; düşünsel olarak da harekete katkıda bulunmamaktadırlar. Böyle bir hareket sadece önderliğin iradesine göre faaliyet gösterir. Çünkü diğer kadro ve sempatanlar kendi iradelerini yansıtmaktan kendilerini mahrum etmiş bulunmaktadırlar. Böyle "görevsizler ordusundan" yaman bir er kalkar da hareket organlarında ya-

zılan yeni bir yazıda düşüncelerini uygun olmayan, kabullenmediği bir düşüncenin olduğunu iddia eder feryatlar koparırsa, işte o zaman durum vahimleşir. Leninist yöntem böylelerine açık kapı bırakmamak olmalıdır. Tüm bu olumsuzlukların olmaması için işin başından sıkı tutulması gerekir. "Görevsizler ordusunu" "görevliler birliğine" dönüştürmek gerekiyor; yani rapor sistemini Leninizmin öngördüğü biçimde hayata geçirelim.

-POLİTİK RAPOR NASIL OLMALIDIR?

Daha önceleri bu sorun üzerinden kuşkusuz tartışıldığı olmuştur! 70'li yılları hatırlıyorum. Mao Zedung'un herhangi bir yazısında bu konuyla ilgili oldukça genel, ve bu anlamıyla da eksik değerlendirme üzerine zaman zaman konuşulmuştur. Bir rapor: 1)Uluslararası durum, 2)Ulusal durum ülkenin genel yapısı, 3)Şimdiki durum ve görevlerimiz, diye bölümlere ayrılarak ele alınmıştır. Çok genel hatlarıyla Mao Zedung'dan da, sanıyorum böyle öğrenmistik. Ve yine çok genel hatlarıyla bu yanlış olmamakla birlikte; kadro ve sempatanlara fazla yardımcı olamamaktadır. Bir politik rapor taşıdığı içerik, haber, bilgi açısından sınırsız olmalıdır. Lenin zaman zaman sorunu irdelerken, defalarca sorunu böyle koymuştur. Lenin II.RSDİP Kongresine tüm partililerin, sempatizan ve hatta daha geniş bir çevrenin sunacakları raporun (raporların) oluşmasında cevaplıya-cakları soru(lar) listesini hazırlarken aynen de bu düşünceyi dile getiriyor. "Hiç kuşkusuz, Sosyal Demokrat çalışmanın bütün dallarına ilişkin raporların olması iyi bir şeydir, dolayısıyla ideal bir rapor sonsuz sayıda soruyu kapsamalıdır." (Lenin a.g.e, S.91) Bu sınırsız olan sonsuz sayıda soruyu cevaplandırarak oluşan rapor ideal bir rapordur; ancak ideal bir rapor yaratmak, ya da eksiksiz rapor görmek Lenin'inde haklı olarak belirttiği gibi rüyalarda bile rastlanmıyacak bir olaydır. Bu anlamıyla biz tüm yoldaşlarımızdan ve çevremizdeki yurtseverlerden "eksiksiz" rapor talep etmiyoruz. Ancak sürekli en iyi raporu oluşturmak için elimizden geleni yapmalıyız. Kürdistan proletaryasının, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin, Demokrasî ve Sosyalizm mücadelesinin tüm dallarının sorunlarını raporumuzada işliyebilmeliyiz. Bu alanda bizde Bolşevik Leninist geleneği izliyelim ve onu örgütümüzde hâkim kılalım dedik. Bunun için bir soru listesini hazırladık. Konferans öngününde de olma durumumuz dikkate alınırca sorunun öneminin daha da artması bir tarafa bırakılırsa, oldukça kısa bir zaman içinde bu sorular hazırlanmak zorunda kalındı. Burada sunulan sorular hiç bir zaman değişmeyen bir kalıp olarak ele alınmamalıdır. Soruları zenginleştirmek her zaman her raporu yazan tarafından mümkündür. Ayrıca soru listesine öneride bulunmakta mümkündür.

Soruları cevaplandırmak ve rapor oluşturmak kadro ve sempatanlarımızın; hareketle birlikte çalışan yurtseverlerin görevi olmalıdır. Ayrıca bize yakın daha uzak çevrelere ve başka devrimcilere daha değişik ve uygun biçimde rapor yazdırtmak düşünülmelidir. Bunun için mutlaka kendi "soru listemizi" ya da "İç Yayın" organımızı onlara vermemiz gerekmez. Ancak onların düşüncelerini de bu sorular

işığında almak özellikle yararlı olacaktır. Oldukça da yarar getirecektir.

Raporların oluşturulup, yollanması sürecinde, her zamankinden daha çok, özel bir gizliliğe ihtiyaç vardır. MİT dahil hiç bir karşı devrimci gizli teşkilatın uzanıp bulamayacağı bir yerde muhafaza edilmelidirler. Bu konuda özellikle ülkedeki yoldaşların özel dikkat ve çaba göstermeleri gerekmektedir. Ayrıca gizlilik açısından bazı sorulara yazılı cevap verilmeyebilir. Bunlar sözlü olarak başka bir dönem gerçekleştirilir.

Bir diğer sorun, özellikle gizliliğinde itina gösterilecek konuda şifre sisteminin geliştirilmesi gerekmektedir. Bu konuda örgütlü tüm yoldaşlarımız özel eğitimden geçirilmelidir. Şifre konusunda Türkiye ve Kürdistan devrimcileri oldukça geri düzeydedirler.

Raporlar oluşturulurken oldukça objektif davranmak zorunludur. Hatta ortak tartışmalar sonucu hazırlamakta önemli ilerlemeleri beraberinde getirir.

Aşağıda yer alan sorularla tüm arkadaşlara yardımcı olacağımı düşünüyorum. Her soruya cevap vermek zorunlu olmadığı gibi; benim sormayıpda unuttuğum sorulması gereken sorular da mümkündür. Bu eksiklik arkadaşların soruna el atmasıyla giderilecektir.

Bu yazı hazırlandığında hareketin geneli düşünülerek sorular hazırlandı. Soruların şu ya da bu konuya daha fazla ağırlık vermesi mümkündür. Yada özellikle ülkeyle ilgili olması, yada belli bir bölgeye ağırlık vermesi olabilir. Bu anlamıyla politik bir rapor hazırlandığında bu durum dikkate alınarak, raporu istenilen biçimde genişletmek yazan kişinin elinde olduğundan, raporu istenilen sayıda sorularla, yada yeni temalarla zenginleştirmek mümkündür. Zira politik bir raporun zenginliği sevindirici olacaktır. Daha öncede vurguladığım gibi sorular esasta sonsuz sayıda olmalıdır. Bu ideal rapor kolektif çalışma ve daha uzun tecrübeyi gerektirmektedir. Ayrıca daha önce bilinen rapor konularına bu yazıda bilinçli olarak fazla ağırlık vermiyeceğim. Örneğin uluslararası durum, ülkedeki durum ve görevlerimiz vb. Bu, bu konuların gereksiz olduğuna yorumlanmamalıdır. Bu konuyla ilgili düşüncelere de gerekli özen verilmeli ve ayrıntılı sorunlara cevap verilerek hazırlanmalıdır. Ayrıca devrimimizin ve genel olarak sosyalizmin ideolojik, politik, ve askeri sorunlarına yönelik de raporlar hazırlamak gereklidir. Değişik tartışma konularına ilişkin de durum aynıdır. Sorun hareketin bütün yönleriyle kolektifleştirilmesi; bütün güçleriyle merkezi yönetimin elinde, bütünlüklü hareket için hazır bir durumda bulunmasıdır. Merkezi yönetim "gerçek orkestra şefliği" görevini yerine getirebilmesi için hareketin neresinde ne zaman hangi sesin çıktığını iyi bilmeli, "kulağı tırmalayan falsolu sesler" çıktığında nasıl düzelterceğini "ademi merkezîyetçilik" kuralı gereği kendisine sorulan "en ince ayrıntıyı içeren" politik raporlardan çıkarabilmelidir.

Bu önbilgiden sonra şimdi sorular bölümüne geçiyorum:

1-ULUSLARARASI DURUM ÜZERİNE

Ülke devrimi ile uluslararası durumun bağlantısı gel-

dişiniz birimlerde doğru bir temelde kavranmış mıdır? Çarpıcı örneklerle tartışıp açıklayınız. Bugün dünya politikasının gidişatını belirleyen öğeler nelerdir? Hareketimizin uluslararası durumla ilgili açıklamaları kitleler üzerinde nasıl etkide bulunuyor? Emperyalizm ve Sosyal emperyalizmin dünya proleteryasına, sosyalizm mücadelesine saldırılarının emekçi kitleler üzerindeki etkileri, kadro ve sempaticanlarımız üzerinde etkileri nasıl şekillenmektedir? Dünya devrim cephesindeki gelişmeler bizleri hangi oranda etkilemektedir? Dünyadaki karşı devrim saflarındaki aktuel değişiklikler bizleri (kadrolarımızı, sempaticanlarımızı ve de kitleleri) nasıl ilgilendiriyor ve son durumu nasıl değerlendiriyorsunuz? Rusya'nın batılı emperyalistler karşısında geri adım atması, yeni reformlar, vb. yeni gelişmeleri yorumlayınız. Dünyadaki aktuel devrimci gelişmeleri değerlendiriniz. Latin Amerika ülkelerindeki halk hareketi ve gerila hareketinin yeri ve rolü nedir? Şili, Arjantin'deki kitle mücadelelerinden hangi dersler çıkarmak mümkün? Güney Afrika'da Zenci çoğunluğun mücadelesine ülkede ilgi nedir? Sri Lanka'daki olaylar, Tamili Ulusal Hareketi, Hindistan, Pakistan ve Filipinler'deki gelişmelerin değerlendirmesini yapınız. Dünya Komünist Hareketi'nin durumu nedir? Komünist hareketlerin dünya proleterya hareketi, anti-emperyalist demokratik halk hareketleri içindeki yeri nedir? Dünya Komünist Hareketi'ni ileriye götürücü çözümler, yollar, öğeler, öneriler düşünüyorsunuz? Modern Revizyonizm, Çinli, Titocu ve Avrupa'cı değişik revizyonist akımlara karşı mücadelenin tecrübeleri ve dersleri nelerdir? Bugün önümüzdeki sonuçlar bize neyi öğretiyor ve neyi gösteriyor? Modern Revizyonist akımların, değişik burjuva ideolojilerinin emekçi kitleler ve proleterya saflarından tecriti ve M-L.min egemen kılınması için hangi mücadele biçim, metod ve taktikleri daha etkilidir?

II-KÜRDİSTAN'DAKİ TOPLUMSAL YAPI ÜZERİNE

Raporunuz (esas olarak) hangi coğrafik alana özgü olacaktır? Coğrafik ve demografik (nüfussal) durumu kısa açıklamasını yapınız. Sömürgecilik hangi kurumlarıyla bölgeye yerleşmiştir? Türk devletinin idare sistemi hangi ölçüde, hangi kurumlarla bölgeyi işgal etmiştir? Ordu gücü ne kadardır? (Tuğay, Alay, tabur, bölük vb.) Polis gücü hangi orandadır?

Hangi üretim ilişkileri egemen ve yaygındır? Toplumda egemen ilişkiler nedir? Kapitalist-işçi, Toprak ağası (yada Feodal bey)-köylü ilişkilerini? Hangi oranda birbirleriyle ilişkileri söz konusudur? Bölgeye ait istatistik verileri, yıllıkları ve diğer döküman-sal-istatistik belgeleri üst birime ulaştırınız.

Egemen sınıflar içinde durum nedir? Devletle olan ilişkileri nedir? Orta sınıf ve tabakaların ulusal hareketle ve egemen sınıflarla-devletle ilişki ve bağlarını somut şekliyle anlatınız! Sınıfların toplumdaki oranlarını belgelere dayalı olarak yapabildiniz mi? Yoksa yuvarlak rakamlarla böyle bir çalışmada bulunabildiniz mi?

III-TARİHİMİZ VE MİLLÎ HAREKETLER ÜZERİNE

Tarihimizin araştırılması ve ortaya çıkarılmasının, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi açısından hangi önemi vardır? Tarihimiz araştırılırken nelere dikkat edilmeli ve nasıl araştırılmalıdır? Kürdistan tarihi ile ilgili bibliografya (literatur-kitap listesi) ilete bilirmisiniz? Yada kaynak belirtip, temin koşullarını ulaştırırmısınız?

Kürdistan'da ulusal hareketlerin tarihi ne zamana uzanmaktadır? Tek tek ulusal hareketlerin gelişimini ele alıp, önderliklerini tahlil ediniz. Yenilgilerinin sebeplerini araştırınız; çıkarılması gereken dersleri iletiniz. Emperyalizmin ve sömürgeciliğin Kürdistan'ı parçalama ve sömürgeciliğini değerlendiriniz. Ekim Devrimi'nin Kürdistan'a etkisi nasıl olmuştur? 20. yy da gelişen tüm isyanları değerlendiriniz! (Mahmut Berzenci'den Şeyh Sait'e; Mehabat'tan Dersim'e; tümünü.) Bu ulusal isyanlara özgü belge, kitap, dergi, hatırat toplayınız! Elinizdeki bilgileri iletiniz. Bu isyanlarda yaşayan canlı tanıklar varsa mutlaka röportaj ve benzeri araçlarla belgelemeye çalışınız! (Aynı belgeleri dil, kültür, hikâye, masal, vb. değerler hakkındada yapmaya çalışınız.) Bu alandaki tüm imkânlarınızı ilk eldede olsa bildiriniz.

(Bu bölüme kadar olanlar genel sorunlara daha ağırlık verebilirler ve oldukça ayrıntıyı kapsayabilirler: Ancak yine de her soruna ilişkin olarak kısada olsa öz cevaplar vererek tavır belirlemek doğru ve gerekli olacaktır.)

IV-KÜRDİSTAN'DA M-L HAREKETİN GELİŞİMİ ÜZERİNE

Kürdistan'a Marksist grup ve çevrelerin girmesinden önce yurtsever grup ve düşüncelerin etkisi neydi? Bunlar bölgenizde hangi çalışmalar yürüttüler? (1960 lar ve 70'lerin başı) Marksist hareketin oluşumu döneminde bölgenizde hangi gruplar, örgütler mevcuttu? Marksizmden ilk etkilene nasıl oldu? İlk Marksist çevrenin oluşumunu anlatınız! Propaganda ve ajitasyon nasıl anlaşılıyordu? İlk çıkan bildiriler nasıldı? Elinizde bulunuyorsa iletiniz! Yoksa içeriklerini bildiriniz.

Devrimci hareketimizin ilk oluşumu nasıl gerçekleşti? Çevre illerle karşılıklı etkileşim nasıl oldu? Leninist Parti öğretisi kavranılmaya çalışıldı mı? "Devrimciler örgütü" sizlere neyi anlatıyor? İlk defa bu terimle ne zaman (yaklaşık olarak) karşılaştınız? Hareketimizin bu kriterde yargılanması nasıl olmalıdır?

Hangi sınıflar içinde nasıl çalışıldı? İşçi sınıfına gidildimi? İşçi sınıfı hareketi ile birlikten neyi anlamak gerekir? Bu "Birlik" nasıl yaratılır? Kürdistan da Köylü Hareketi ve diğer emekçi sınıfların hareketi ile Komünist hareketin ilişkisi nasıl olmalıdır?

Yayınsal olarak Kürdistan'da ve bölgenizdeki gelişmeler nasıldı? Hareketimizin yayınlarının etkisi nasıl olmuştur?

Ajitasyon ve propaganda bugün nasıl yürütülmelidir? Yerel bildiriler bastırız mı? Hangi konuda? Elinizde varsa, yollayınız. Yoksa içeriğini iletin Hangi bildiriler daha çok etkili oluyor? Yerel mi-genel mi?Merkezi mi-yerel mi?

Yerel yayınlar yada yayın organı denemesi yaptınız mı? Yayınlarımızın dağıtımını nasıl örgütlediniz? İlerde denendiğinde elinizde yayın kadrosu mevcutmu? Merkezi yayının muhabirler ağını bölgenizde olusturabildirmisiniz? Ona yazı yollarmısınız? Hangi aralıklarla? Hangi konularda? Elinizde hangi yayın araç ve imkânlar var? (Teksir vb.)

"Uç Dünya Teorisi" dönemindeki bölünme ve tartışma nasıl gerçekleşti? Bugünkü gözle eksiklerimiz? Çıkaracağımız dersler nasıl olmalıdır? Hareketimizin olusturduğu komitelerin oluşumu nasıl gerçekleşti? Bugün nasıl gerçekleşmek zorundadır? Seçim ilkesinden ne anlıyorsunuz? Örneğin İl Komitesi seçimlemi oluşmalı yoksa M.K.'nin atamasıyla mı? Bunlardan hangisi daha doğru olacak? Seçim ilkesi ve atama Kürdistan gibi ülkelerde nasıl hayat bulmalıdır? İl Kongresi yada bölgesel konferanslar yapmak mümkün oldu mu? Konferans ile Kongre arasındaki ayırım nedir? Örgüt ile Parti arasındaki ayırım nedir?

Hareketimizin yerel birimlerde ne kadar sempatican ve kadro sayısı mevcut? Sınıfsal birleşimleri ve kökenleri nasıl? (Ayrıntılı bilgi raporun dışında sözlü yapılmalı.)

Daha önceleri "iş bölümü" denilince neyi anlıyordunuz? Hareketimiz genel ve yerel olarak bu ilkeyi hangi ölçüde hayata geçirdi? İş bölümlerinin hareket içinde dağılımı ve örgütlenmesi nasıl olmalıdır? Bildiğiniz iş bölümleri nelerdir? (Örneğin; ajitator, propagandacı, yayıncı, askeri eleman vb. aklınıza gelen tüm biçimleri ve görevlerini yazınız.)

Mali kaynaklar:

Aidat sorunu düzenli işliyormu? İşlemiyorsa nedenlerini araştırdınız mı? Bağış kampanyaları ve yardımlar en iyi şekilde nasıl düzenlenebilir? Yerel olarak hareket hangi oranda mali yardım da bulunabilirsiniz? Hangi ticaret olanakları bölgenizde mümkün ve yararlıdır? Kamulaştırma sorununu ayrı bir şekilde bildiriniz. (sözlü yada sifreyle) Ticaretle ilgili önerilerinizi somut girişimler halinde bildirmeye çalışınız. Profesyonel devrimci yoldaşların yol masrafları ve geçimi nasıl olmaktadır ve şu anda nasıl oluyor? Kaç profesyonel devrimciyi yerel biriminizde, bölgenizde besleyebilir, barındırabilirsiniz?

V-İŞÇİ SINIFININ DURUMU

a)Yerel çevrende hangi sanayi kuruluşları var? Ne kadar işçi çalışmaktadır? İşçilerin kaç erkek kaç kadındır? Kadın ve erkek işçilerin ücretleri arasındaki dengesizliğin oranı nedir? Bir araştırmaya girişip bu dengesizliği yaklaşık sayılarla tespit edebildirmisiniz? Henüz resit yasa gelmemiş çocuk yaştaki işçilerin sayısı nedir? Bunların aldıkları ücretler diğer işçilerin ücretleriyle aynı mıdır? İşçi çalıştıran kurumlardaki çalışma koşulları nasıldır? İşçilerin durumu nasıldır? Genel olarak bakıldığında işçilerle diğer sınıf ve tabakalar arasındaki ilişki nasıldır? Karşılaştırmalı olarak işçileri değişik toplumsal tabakalarla değerlendirince nasıl bir durum ortaya çıkmaktadır?

İşçilerin demokratik, sosyal,ekonomik, örgütsel hakları nedir? Diğer bölgelerle (ve eğer mümkünse diğer ülkelerle) karşılaştırma içerisinde ele alındığında durum ne-

dir?

İşçilerin sendikal ve diğer örgütleri var mıdır? Sendikaların çalışma biçimi nasıldır ve kimlerin denetimindedir? Sendikal mücadele taktiğimiz nasıl olmalıdır?

İşçilerin kendi içlerinde tabakalaşmaları söz konusu mu? Sanayi, tarım, ticaret vb. kırla bağlantılı sanayi işçisi söz konusu mu?

İşçilerin devrimci mücadeleye yakınlığı nedir? Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesine yakınlıklarının ölçüsü nasıl ve nereden gelmektedir? İlişkiler geliştirilmiş midir? Nasıl? Örgütlülük düzeyi ve sınıf bilinçleri hangi aşamadır?

b) Diğer emekçi sınıfların durumlarını yukardaki sorulara göre değerlendirmeye çalışınız! Bölgenizdeki köylülüğü şu kıstaslara göre bir sınıflandırmaya tabi tutabilmisiniz? 1-Topraksız köylüler, 2-Toprağı olupta tüm geçimini bu topraklardan temin edemiyen köylüler, 3-Toprağı olupta tüm geçimini kendi toprağında temin eden köylüler, 4-Toprağı olupta hem kendi geçimini temin eden ve aynı zamanda az bir miktarda ürün satan köylüler, 5-Geçimini sağlayacak topraklardan kat kat fazla toprağa sahip köylüler, (Toprak ağaları, derebeyler vs.) 6-Köylü olupta yukardaki sınıflandırmalara tekabül etmeyen köylüler. Köylülüğe ilişkin daha farklı değerlendirmelere girmekte mümkün. Örneğin işçi olupta henüz kırla sağlam bağları olan işçi köylülerin durumu daha farklı bir değerlendirmeye tabi tutulabilir. (Köylü katmanlar tabakasına giren toprak ağaları ve dere beyler, orta köylülüğün bir kısmı emekçi sınıflara dahil değildir. Kırsal alandaki emekçilerin konumuna ilişkin sorular cevaplandırıldığında bunların sayısına ve mülkiyetlerine ilişkin bazı cevaplarda verilirse, hareketin elinde köylülüğün dağılımına ilişkin bilgiler olmuş olur.)

c) Kürdistan'daki azınlık milliyetlere karşı politikamız nasıl olmalıdır? Bölgenizde hangi azınlık milliyetlere mensup insanlar vardır? (Ermeni, Azeri, Arap, Asur, Türk, Laz, Çerkez, Gürcü, Fars vb.) Bulduğunuz çevrede azınlık milliyetler bağlı insanların çoğunluk teşkil ettiği mezra, köy, nahiyeye, kasaba ve şehir var mıdır? Bunların sayısına ilişkin yaklaşık bir rakam verebilirmisiniz?

d) Bölgenizdeki halk hangi dinlerin etkisindedir? (Zerdüşt, İslam, Musevi, Hıristiyan vb.) Bu dinlere bağlı hangi mezhepler bölgenizde vardır? (Alevi, Sünni, Nasturi, Keldani, Suryani, Şii, vs.) Bölgenizdeki din ve mezheplere yaklaşırken ilk etapta neye dikkat etmek gerekir? Sizce, önlarda dinin hangi yönleriyle mücadele etmek gerekir? Hâkim sınıfların ve sömürgecilerin halkımızı bölmek için körükledikleri ayrılıklar, ekdikleri nifak tohumları nelerdir? Bunlarla en iyi mücadele biçimleri hangileridir? Dinlerin kadınlar üzerindeki özel baskısı nedir? Geçmişte tanıdığınız ve ya mensup olduğunuz Din hakkında; kadınlara ilişkin sorunlar için, geniş bir rapor hazırlayabilmisiniz?

VI-ÜLKEMİZİN DİĞER BÖLGELERİNİN (PARÇALARININ) DURUMU

(Bu bölüm tüm yoldaşlarca bilgileri oranında cevaplandırılabilceği gibi, esas olarak belirtilen bölgelere

gidip çalışan ve oraları tanıyan yoldaşlarca cevaplandırılmalıdır.)

Diğer parçalarda ayrıtedici ve belirgin özelliklerden hangileri ilk planda göze çarpmaktadır? Sosyo-ekonomik, toplumsal açıdan parçaların birbirlerinden farkları nelerdir? İlk başlangıç da elde edilmesi gereken genel tablo nedir?

Ulusal hareketin gelişmişlik düzeyi nedir? Hangi sınıfların hareketi egemendir? Hangi parti ve örgütler mücadeleyi yürütmektedir? Hangi amaçlar doğrultusunda? "Otonomi talebi" ile kitlelerin savaşımı arasında nasıl ilişkiler doğmaktadır? Halkın yaklaşımı nasıldır? Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan stratejik siarına karşı parti, örgüt ve kitlelerin tepkisi ve tavrı nedir? Proleteryanın durumu nedir? İşçi sınıfının ulusal hareketle bağı nedir? M-L. Örgüt ve partiler varmıdır? Kürdistan'da tek proleterya partisi düşüncesi nasıl ele alınmaktadır? Zaman zaman buradaki örgütler arasında çıkan kanlı çatışmaların gerçek nedenleri nelerdir? Diğer parçalardaki halkımızın "Türkiye Kürdistanı"na ilişkin düşünce ve izlenimleri nedir?

VII-DİĞER ÖRGÜTLERLE İLİŞKİ ÜZERİNE

Kürdistan bütününde oluşan ilk partiler ve örgütler hangileridir? (20. yy'da) Bu örgütler diğerlerinin oluşumunda ne gibi bir etkide bulunmuşlardır. Bugün Tüm Kürdistan'da tek tek parti ve örgütlerin gerek genel, gerekse yerel birbirleriyle ilişkileri nedir?

Bizim varolan tüm örgütlere karşı tavrımız nasıl olmalıdır? Güney (Irak) Kürdistan'ı; I-KDP, YNK (Yekiti Nıstımani Kurdistan), Komela-Irak, Kürdistan Sosyalist Birlik Partisi, PASOK, Kürdistan Demokratik Halk Partisi (Sami Rahman'cılar). Doğu Kürdistan (İran); I-KDP, Komela-Iran, (İran Komünist Partisi). Güneybatı (Suriye) Kürdistan'ı; Suriyi Kürdistan'ı Demokrat Partisi, Demokratik Sosyalist Parti, Sosyalist Parti, vb. bir çok partiya karşı tavrı nasıl olmalıdır?

Kuzeybatı (Türkiye) Kürdistan'da; PKK, TKSP-Özgürlük Yolu, Peşeng-PPKK, Armanç, KUK-SE, KUK-YE ve diğerleri, Rızgari, Heviya Gel, Ala Rızgari, Yekitiya Sosyalist, Türkiye Kürdistan'ı Demokrat Partisi ve diğerlerine karşı tavrı nasıl olmalıdır?

Kürdistan'da ideolojik tartışmalar nasıl başladı? Revizyonist akımlarla ayrılıklar nasıl gelişti? Oluşan çatışmalar nasıl gelişti? Olumsuzluklar nelerdir? Halkın olaylara yaklaşımı neydi? Revizyonistlerin teşhiri sağlanabildi mi? Revizyonist siyasî akımlarla aramızda gelişen çatışma, kavga gibi olayların gelişimi doğrumuydu? Sorumluluk kimdeydi? Sonuçları ve halk içindeki etkileriyle, somut örnekler vererek ve önyargısız olarak açıklamaya çalışınız! Somut olarak miting, yürüyüş, tartışmalarında mı, yoksa başka alanlarda başka nedenlerden mi çıktığını açıklayınız? Kürdistan'da siyasî hareketler arasındaki çatışmaları, ayrıntılı mümkünse belgeli bir şekilde anlatınız! Çıkış nedenleri, gelişimleri, yarattığı olumsuz gelişmeler ve halkın yaklaşımı?

VIII-YURT DIŞI

a) Türkiye

Türkiye ile Kürdistan Devrimcileri arasındaki bağlantı nasıl olmalıdır? Türkiye'de örgütlenmemiz hangi esaslar üzerinde yükselmelidir? Türkiye'de her birim diğer başlıklar altındaki sorulara cevap vermekle birlikte, kendi yapılarına özgün özelliklerini ayrıntılarına kadar açıklasınlar! Örgütlenme düzeyi nasıldır? Kadro ve sempatizanların kökenleri ve şu anda içinde buldukları durum nedir? Örgütlerimizin önlerine koydukları görev, diğer siyasî akımlarla ilişkiler vb. nasıldır ve nasıl olmalıdır? Anti-faşist hareket içinde yerimiz nedir, nasıl olmalıdır? İşçi hareketine yaklaşımımız nasıl olmalıdır? Sendikal mücadeleye yaklaşım nasıl olmalıdır? Sendikalar içindeki Türk ve Kürt işçilerinin ilişkileri nasıl ele alınmalıdır? Türkiye'de bulunan Kürtlerin! ve Kürdistan'lıların! Bağımsızlık Mücadelemizle ilişkisi nasıl ele alınmalıdır? (Kürtler: Türkiye'deki azınlık miliyet olarak kuşaklar öncesi yerleşmiş Kürtler kastediliyor. Kürdistan'lılar olarak, Kürdistan'da yaşayıpda geçici olarak Türkiye'de bulunanlar kastedilmektedir. Bu konudaki sınırlar elbetteki Çin seddi kadar net değildir. Sınırlar oldukça muğlak ve belirsizdir. Bu konuyu mekanik kavramamak gerekir.) Geçmişte sürgün sonucu göç etmiş Kürtlerin ülke ile bağlantıları nasıldır? Nereden sürgün edilmişlerdir? (Hangi bölgeden?) Türkiye'de öğrenci hareketi içinde yer alan kadro ve sempatizanlarımızın hareket çizgisi nasıl olmalı, öğrenci hareketi içindeki yeri nedir?

b) Avrupa ülkeleri ve diğer ülkeler:

Bulduğumuz ülkedeki ve birimlerdeki bölgede Kürdistan'lılar hangi temelde ve amaçla kalmaktadırlar? İşçi, öğrenci, politik mülteci, vb. Hareketimizin kadrosal ve politik gücü nedir? Politik çizgimiz ve mücadele taktiklerimiz nedir ve nasıl olmalıdır? Demokratik-kitle-örgütlerinin durumu nedir? Bizim rolümüz nedir?

Bulduğumuz ülke devrimci hareketi ile ilişkilerimiz nedir? İşçi sınıfı hareketi ile ilişkilerimiz nedir ve nasıl olmalıyız? İşçi sınıfı hareketi ile kaynaşabiliyor ve görevlerimizi yerine getirebiliyormuyuz?

Ülkemiz Devrimini destekleme alanında hangi olanaklarımız mevcuttur? Hareketimize hangi olanaklar sağlayabiliyoruz? Propaganda, ideolojik, politik, askeri, kadrosal, maddi, yayınsal ve akla gelecek tüm diğer alanlarda?

IX-CUNTA SONRASI DÖNEMİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Cuntanın gelişindeki ilk değişiklikler nasıl oldu? En çok dikkatinizi çekenleri anlatınız? Cuntadan bu yana gelişen ekonomik, askeri, toplumsal değişiklikler genel hatlarıyla nasıldır? Kitlelerin saflarındaki değişiklikler nelerdir? (İşçiler, köylüler, öğrenci-aydın, memur, esnaf vb. kesimlerdeki değişiklikler nasıl kendisini gösterdi?) Devrimci örgütlerin içine girdikleri somut durum, mümkünse somut anlatılmalı? Devrimci örgütlerle halk arasındaki bağlantılarda ne gibi bir değişme gözlemlendi? Devrimci ha-

reket ile halk arasında ki bağ ve güven sarsıldı mı? Eğer cevap "evet" yönündeyse nasıl sarsıldı? Kimler, hangi hata ve olumsuzluklar en çok bu durumdan sorumludurlar?

Komünist hareketimizin bu doğrultudaki zaaf ve hataları nelerdir? Cunta sonrası hareketimizin hata ve zaaf-ları nelerdir? Hareketimizin cunta dönemine özgü mücadele çizgisinde mi yanlışlık söz konusudur, yoksa hatalar başka alanlarda mı yatmaktadır? Örneğin örgütsel alanda mı vb.? Devrimci hareketimizin ve diğer hareketlerin yediği darbe nasıl önlenebilirdi ve çıkarmamız gereken dersler neler ol-malıdır?

Cunta öncesi ve sonrası işkencede, polis karşısında, mahkemede, cezaevinde devrimci tavır nasıl olmalıdır? Bu konuda öncesi ile sonrası dönem arasında farklar var mı-dır? Çözümler karşısında cezaevlerinde takınılan tavır nasıl olmuştur? Örnek tavrılar ve ihanetçi davranışlar dahil tüm davranış biçimlerini bildiriniz? Düşmanın elin-deyken komünist tavırda gösterilen zayıflığın nedenlerini nasıl kavramak gerekmektedir? Bu konuyla ilgili komünist siyaset nasıl olmalıdır? (Genelden ziyade somut durumumu-za ilişkin konuşmak gerekmektedir) Bu konuyla ilgili ek-siklerimiz ve başarılı-olumlu yönlerimizi Türkiye ve Kür-distan koşullarında karşılaştırmalı olarak yapınız. Ek-siklerimizi gidermek için neler yapılmalıdır?

X-BİRLİK VE KONFERANSLA İLGİLİ

Bu konuyla ilgili sorular sormayı günümüzde fazla uygun ve zorunlu görmediğimden tüm yoldaşların konuyla il-gili düşüncelerini bildirmelerini istemekle yetineceğim. Tüm yoldaşlar 79 ile 87 yılları arasındaki dönemin tümü boyunca varolan zaaf, hata ve eksiklerimizi bu konuda ya-zabilirler. Birliğin bugün nasıl kavranması gerektiği ve hareketimizin gelişimi üzerindeki önemi nedir?

Konferans konusundaki düşünceleriniz nedir? Örgütlen-mesinde oluşturulmasında düşündüklerinizde değişiklikler söz konusuysa bildiriniz! Konferansa iletmek istediğiniz özel mesaj var mıdır? Konferansın çözülmesini ni istediğiniz sorunlar var mıdır? Konferans sonrası hare-ketimiz öüne nasıl bir örgütlenme ve nasıl bir mücadele koymalıdır? İdeal mücadele planı değil hareketimizin güç ve koşullarına uygun mücadele planı öneriniz!

(Not: Yukardaki soruların bazılarına, bazı bölgele-rin hiç cevap vermemesi durumu doğabilir. Yani bazı soru-lar bazı bölgeleri, yada bugünkü durumumuzu ilgilendirmi-yebilir, ancak genel durumumuz ve geleceğimiz açısından sorular listesinde bulunması gerekiyordu. Bu durum arka-daşları yanılmamalı ve yanlış anlaşılmalıdır. Yoldaşlar sadece cevap verme durumundaki sorulara cevap vermelerinin gerekli olduğunu düşünmelidirler. Bu yeterli olacaktır.)

Dipnotlar:

(*):"ademi merkezîyetçilik" yabancı dillerde "Dezent-ralisation" olarak geçmektedir. Türkçenin kendisinin arap-çadan aldığı "ademi" bir çoğumuz içinde yabancı olduğundan, yazı anlaşılmaz duruma geliyor. Anti-merkezîyetçilik, mer-kezîyetsizlik, "merkezîyetçiliğin karşıtı" olarak "merkezi-yetçiliğin olmadığı yerel birimlerin ağırlıklı söz sahibi

olduğu durum" olarak anlaşılmalıdır.

'X': "İstihbarat" kelimesi daha değişik çağrışımlara yol açtığından bu kelimenin sadece "bilgilendirme" olarak kavranılması gerektiğini vurgulamada yarar vardır. Almanca-sı; "ohne Information ist eine Zentralisation unmöglich"; "Bilgilendirme olmaksızın merkezileştirme olanaksızdır" Bilgilendirme den MK ve Mo yu geniş bir şekilde bilgilendirme kastedilmektedir. Bu, yazının gelişiminden rahatlıkla anlaşılmaktadır.

(1): "Mümkün olduğu kadar ademi merkezileştirmeliyiz" şeklinde olmalıdır. Başka yerlerde benzeri hatalar var. Ancak çok önemli anlam hatalarına yol açmadığı için üzerinde durmuyorum.

(2): "İktidarsız" kelimesinin iyi kavranması gerekir. "machtlos" kelimesi aynı zamanda güçsüz demektir. Yani hareket edemeyecek, bir şey yapamayacak durumda olmak anlamına gelir.

(3): "en acil" yerine "en hayati" yani (veya) "en yaşamsal" olmalıdır.

(M): "Kendilerini yeniden örgütlemelidirler" "kendilerini dönüştürmelidirler" şeklinde değişmeli. Devamı "uzmanlaşan, 'daha işbilerek' çalışan örgütler...." şeklinde olmalı.

-----888888888888888888-----

TEK DEVLET TEK PROLETERYA PARTİSİ ANLAYIŞI
 NEDİR?
 N. Bisar

"Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!", sloganının atılması üzerine bir asırlık süreden fazla zaman geçmiş bulunuyor. Dünya işçi sınıfının büyük öğretmenleri Marks ve Engels tarafından ortaya atılan bu slogan, Komünist Enternasyonalin künyesine kazılmıştı. 18. Yüzyılda olduğu gibi, günümüzde de halen geçerliliğinden zerre kadar bir şey kaybetmeyen bu şiarın Marksist'lerce savunulması ve hayata geçirilmesi bir zorunluluktur. Tabii ki Bolşeviklerce bu slogana eklenen "ezilen halkları"da unutmamak gerekir. Birinci dünya savaşı esnasında başta Kautski olmak üzere bir çok "Sosyal Demokrat Parti"nin komünist düşüncüye ihaneti; onların ana vatani savunma adı altında kendi işçi sınıflarına karşı tavır takınmaları ve icraatlarıyla kendi emperyalist burjuvazileriyle birleşmelerinden dolayı; dünya işçi sınıfının ve ezilen halklarının birliği doğrultusunda atılan önemli adımlar, büyük oranda baltalanmış oldu.

Daha sonraları Lenin'in önderliğinde III. Enternasyonel'in kurulmasıyla, bu yöndeki çalışmalar bir daha hızlanmış, başta Almanya'da olmak üzere dünyanın bir çok ülkesinde komünist düşünce yankısını bulmuştu. Almanya'daki Hamburg ve Berlin ayaklanmalarında, ve daha sonraları İspanya'ya, Bulgaristan, Yugoslavya ve Avusturya'da III. Enternasyonale bağlı örgütler devrim mücadelesi için en ön saflarda çarpışmışlardı. III. Enternasyonel'in bu çabası ikinci dünya savaşından sonra, Komünform vasıtasıyla devam ettirildi. Daha sonraları başta Sosyalist Sovyetler Birliği'nde olmak üzere bir çok komünist partisi içinde revizyonist ihanet akımı gelişti. Karşı devrimci revizyonist kliğin SBKP(B) tamamıyla ele geçirmesinden sonra, diğer bir dizi sosyalist ülkede karşı devrimciler tamamiyen cesaret alarak faaliyetlerini legale çıkardılar. Özellikle Kruçev haininin Stalin'in şahsında marksizme saldırması, kapitalist ve demokratik rejimlerin olduğu ülkelerde; karşı devrimcilere ayaklanma mesajı oldu. Macaristan, Avusturya, Fransa gibi ülkelerde komünist parti binaları saldırıya uğradı, bir çoğu yağma edilip tahrip edildi. Bu arada yüzlerce komünist yaralandı, bir kısım kesim kitlesel (Özellikle Macaristan'da) katledildi. Derken karşı-devrim, dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının birliği doğrultusunda komünistlerce atılan devrim adımları, kısa sürede kuşa çevirip etkisizleştirdi. Daha sonraları bir dönem AEP-ÇKP, bir dönem sonra AEP'in tek başına dünya işçi sınıfının birliğini yaratma konusunda-

ki çabaları, günümüze kadar oldukça cılız kaldı. İdeolojik alanda AEP bir dizi gelişmeye ön ayak olduysada; pratikte ezilen halkların ve dünya işçi sınıfının birliği yönünde önemli büyük adımlar atamadı. (Halende atmış değil.)

Günümüzde AEP'in bu konuda çabaları ve çalışmaları olmasına rağmen; bir III.Enternasyonal türündeki bir örgüt hallihazırda yaratılmış değil. Kendisini AEP'in açtığı kıvılcık bayrak yanında gören bir iki parti hariç, diğerleri kendi ülkelerindeki devrimci mücadeleye önderlik edemiyorlar. Kuşkusuz AEP ve onun çevresindeki partilerin bu yöndeki uğraşları düzeyi ne derecede olursa olsun; her şeye rağmen bizleri sevindirmeli ve tarafımızdan destek görmelidir. Dünya devrimi için güçlü bir çekim merkezinin yaratılması, tüm dünya devrimcilerinin ortak çalışmalarıyla olacaktır. Tüm bu çalışmaların bir odakta toplanıp koordine edilmesi AEP veya buna yakın partilerin önderliğinde olabilir mi? Bizim buna katkımız ilerisi dönemlerde ne olabilir? UKH'nin dağılık güçlerinin yeniden toparlanmasında, AEP ve onun yanındaki güçlü partiler tarihi bir görevle karşı karşıyadırlar. Onların bu görevi gerçekleştirme doğrultusundaki her olumlu çabaları, tüm olumsuzluklara rağmen tarafımızdan desteklenmelidir. Bu dönem, bizler, onların düştükleri eksiklik ve hatalara eleştirmekten çok; kendi ülkemizde adına layık devrimci bir partiyi yaratma göreviyle karşı karşıyayız. Yukardaki iki sorudan birincisine bir cevap vermek ve tahlillere girişmek, bu dönem bizleri ilerleten bir niteliğe sahip olmaz. Ama ikinci soruya cevaben bir çok konuda tartışmamız, bizleri bu dönem oldukça ilerletir.

Şunun bilincinde olmalıyız; biz ülkemiz komünistleri olarak; kendi ülkemizde devrimci bir parti yaratmadan, sınıf mücadelesinin ve millî kurtuluş savaşının ateşi içinde; halkımızın önünde yürümeyi becermeden, dünyada var olan bize yakın devrimci örgüt veya partileri eleştirmeye pek hakkımız olmamalıdır. Van'ı iş yapmayan, çalışmayan devrimcinin, devrimci örgüt içinde konuşmaya ve görüş belirtmeye hakkı olmamalıdır devrimci prensibini; biz biraz daha genişletilmiş bir şekilde şöyle formüle edersek, herhalde hatalı davranmış olmayız. Kendi ülkesinin işçi sınıfı ve ezilen tüm halkının gerçek devrimci partisi olmayan, ülkesinde devrimci durum olduğu halde; halkının mücadelesine önderlik edemeyen, dünya işçi sınıfının ordusuna; kendi ülkesinde örgütlü güçlü bir bölük yaratarak katılmayı beceremeyen, kısacası ülkesindeki sınıf mücadelesini asla kavrayıp halkına yeterli devrimci bilinç taşımayan ve ülkesindeki politik arenada sürekli ardçıl olan; bir örgütün veya partinin UKH içerisinde veya çevresinde pek konuşma ve eleştirme hakkı olmamalıdır. (Burda sözü edilen, uzun yıllardan beri faaliyet yürüten parti ve örgütlerdir. Henüz yeni faaliyette başlamış devrimci organizasyonlarda böyle bir şeyi bekliyoruz. kn.)

Bu dönem bizim için acil sorun; doğru çizgimiz temelinde, gerçek bir devrimciler örgütünün tüm ülke saatinde yaratılmasıdır. Biz bunu gerçekleştirdiğimiz oranda, dünya işçi sınıfı ordusuna kendi ülkemizden örgütlü bir bölüklen katılabileceğiz. Dünya işçi sınıfının birliğinin yaratılması, her ülke devrimcilerinin kendi ülkelerindeki işçi sınıfı

fını örgütleyip, derleyip toparlamalarından geçer. Bir ülkede ezilen halkın örgütlenmesi, o ülkede yaşayan halkın devrimcilerine düşer. Diğer ülke devrimcilerine ise, ellerinde geliyorsa bu ülke devrimcilerine yardım etmek düşer. Bu yardım onların gidip orada örgütsel kollarını uzatarak örgütlenmek anlamına gelmez; örgütlendirilmek isteyen halkın devrimcilerine maddi, manevi ve ideolojik bir destektir. Yoksa gidip orada kendi direktifleri doğrultusunda faaliyet yürüten bir bölge komitesi, veya hempa bir örgüt yaratmak değildir. Dünya görüşleri bir olan çeşitli ülkelerin devrimci parti ve örgütleri ortak örgütlerini zaten yaratacaklardır. Bunların birleşiminde, Dünya Komünist Partisi olarak adlandırabileceğimiz bir örgüt doğar. Bu örgütün merkezi yayın organları, Merkez Komitesi, kendisine bağlı diğer organları ve kongreleri olur. Böyle bir durumda tek tek ülkelerdeki Komünist Parti'leri, Dünya Komünist Partisi'nin seksiyonları durumuna gelirler.

Tek tek devrimci parti ve örgütler arasında, tüm dünyayı kapsayacak şekilde yaratılan bu birlik gönüllü bir birliktir. Bu birlik içerisinde bir partinin başka partiler üzerinde çeşitli entrikalara girişmesine asla müsaade edilmez. Bir partinin, diğer bir parti ve örgütü direk kendi hemması durumuna düşürme yönündeki çabası emperyalizm olur. Enver Hoca hayatta olduğu dönemlerde, Yugoslavya Komünist Partisi'nin Arnavutluk Emek Partisi üzerinde hegemonya kurma ve Arnavutluğu Yugoslavya'ya katma yönündeki çabası, AEP'ce emperyalizm olarak değerlendirilmiştir. Bu olay henüz Ortadoğu düzleminde yeterince açıklığa kavuşturulmuş değildir. "Tek devlet sınırları içerisindeki tüm uluslardan emekçilerin birleşip, ortak mücadele etmeleri" Marksist-Leninist anlayışı, çoğu çevrelerce tahrif edilip, içi boş emperyalist nitelikli bir düşünce haline getirilmektedir. Bu Marksist-Leninist anlayış; Türkiye'de AEP'e yakınlıklarıyla tanınan, bir TDKP, bir TDKH, bir TKP/ML-H ve onları yakında takip eden TKP/ML, TKP/ML(B) tarafından bilinçli bir tarzda kitlelere yanlış empoze edilmektedir. Bir TKP'nin, bir TDKP'in bu yönlü çabası bizce anlaşılır bir şeydir. Çünkü bu iki partinin düşüncesi ne pahasına olursa olsun "Kutsal Türkiye" topraklarının bütünselliğini korumaktan yanadır. Onlar bir dizi revizyonist milliyetçi tezleriyle karşı devrimci oldukları kadar, bu meselede de karşı-devrimci bir pozisyondadırlar. Türkiye ve Kürdistan halkları tarafından anlaşılmaz olan; kendilerine "proleter devrimci" sıfatını atfedip, bu konuda sömürgeci-şövenist bir tavır takınan hareketlerin içinde oldukları çirkef konudur. Bizim halk saflarında gördüğümüz bir dizi hareketin bu yönlü yanlış tavrı, dünya ezilen halklarının birliğini yaratma doğrultusundaki devrimci çalışmalara terstir. Bu tavır dünya işçi sınıfının yeniden birliğinin yaratılması için atılacak olumlu adımları engeller. Böylelikle tüm dünya genelinde devrimci örgütlerin ve partilerin yaptıkları çalışmalar sekteye uğrattılır.

Bunlar tek devlet tek proleterya partisi düşüncesiyle neyi kastediyorlar? Bunlara göre tek devlet sınırları içerisinde yaşayan çeşitli milletlere (Bunlardan bazı-

ları milletler yani halklar terimini kabul etmiyorlar. Örneğin "Halkın Kurtuluşu") mensup emekçiler ve işçiler, her halükarda tek Proleterya Partisi'nin çatısı altında örgütlenmelidir. Bunu bir zorunluluk olarak gören bu akımlar, bilerek veya bilmiyerek Marksist-Leninist'lerin bu meseledeki tavırlarını hasır altı etmektedirler. Lenin, "devlet bir sınıfın diğer sınıflar üzerindeki diktatörlüğüdür" der. Biz bunu şöylece formüle edebiliriz; devlet, sınırları çizilmiş geniş topraklar üzerindeki (Burda ufak devletleri dıсталadığımız anlaşılmalıdır.) bir sınıfın diğer sınıflar üzerindeki diktatörlük aracıdır. Tarihte bazı devletler yalnızca tek bir ülkenin toprakları üzerinde kurulmuştur. Ama bir çok ülkenin toprakları üzerinde kurulmuş ve halende kurulu olan bir dizi devletin varlığında söz konusudur. Bu tür devletlerin sayısı oldukça kabarıklık ola gelmiştir. Bu ara ülkeye tarif etmek yarar var. Ülke; bir halkın üzerinde yüz yıllardan beri yaşadığı, orada çeşitli medeniyetler ve kültür değerleri yaşadığı geniş topraklardır. Ülkenin genişliği; üzerinde yaşayan halkın ezici çoğunluk teşkil etmesiyle, ve ya ezici çoğunluk teşkil etmiş olmasıyla belirlenir. Ülke ve devlet kavramları arasında muazam bir fark vardır. Bir devletin belirlenmiş, haritalar üzerinde sınırları çizilmiş toprakları olur. (Kastedilen özellikle köleci dönemin ortalarından başlayıp günümüze dek çeşitli biçimlere bürünerek gelen devletlerdir.) Bir ülkenin coğrafik anlamda belli sınırları olmasına rağmen, ülkenin sınırları her zaman haritalar üzerinde çizilmiş ve ya belirlenmiş değildir. Ülkenin haritalar üzerinde sınırlarının çizilip çizilmemesi, genellikle o ülke üzerinde yaşayan halkın verdiği mücadeleye ve bağımsızlığını koruyup koruyamamasına bağlı olmuştur. Örneğin Çarlık Rusya'sının imparatorluk sınırları içerisinde bir çok ülke mevcuttu. Rusya, Azerbeycan, Özbekistan, Kırgızistan, Türkmenistan, Ermenistan (Yalnızca Doğu Ermenistan), Estonya, Letonya ve dönem dönem Polonya vs. gibi ülkeler çarlığın hâkimiyeti altında kendi isimleriyle anılmalarına rağmen, genellikle bunların haritalar üzerinde çizilmiş belli sınırları yoktu. Bunlardan bazılarının devlet olma ve sınırlarını belirleme yönündeki savaşmaları sürekli kanlı bir şekilde bastırılıyordu. Ne zamanki Ekim Devrim'i oldu, ne zamanki başta merkez Rusya olmak üzere çarlığın devlet sınırları içindeki diğer ülkelerde, ezilen halklar devrimcilerin önderliğinde ayağa kalktılar, onların devlet sınırlarını belirlemeleride gündeme geldi. Nitekim 1922'de kurulan SSCB ile birlikte, çarlığın esaretinde kurtulan ülkelerin sınırlarında belirlendi. Burdaki tek tek ülkelerde kurulan işçi-köylü cumhuriyetleri kendi istemleriyle SSCB'yi oluşturdular. Ve böylelikle bu cumhuriyetler milletlerarası düzeyde de resmi bir statüye kavuştular. Günümüzde bir Belucistan'ı ele alalım, burası Beluc halkın üzerinde yaşadığı geniş topraklardır. Belucistan ülke olarak; İran, Afganistan ve Pakistan devletleri arasında parçalanmıştır. Belucistan, Belucistan olarak geçmesine rağmen, günümüzde Beluc'lar devlet olmadıkları için resmi devlet sınırları yoktur.

"Güneş batmayan İmparatorluk" olarak anılan bir dönemin İngiliz Krallığı'nı ele alalım. İngiltere sömürgeci

despotizmi yüzünden bir çok ülkeyi kendi devlet topraklarına katmıştı. O dönemin haritalarına bakıldığında, başta Hindistan'ın büyük kesmi olmak üzere bir dizi Afrika ülkesinin İngilterenin devlet sınırları içerisinde olduğu görülür. Hepimizin yakında tanıdığı Osmanlı İmparatorluğu'nun da ele almakta yarar var. Osmanlı İmparatorluğu devlet olarak tek devlet olmasına rağmen, bir dönem; Romanya, Sırbistan, Bulgaristan, Arnavutluk, Yunanistan, Ermenistan (Yalnızca Batı Ermenistan'ı), Kürdistan (Kürdistan'ın günümüzdeki üç parçasını), Filistin, Arabistan, Libya, Mısır gibi ülkeleri kendi devlet sınırları içerisinde buldurduruyordu. Günümüzdeki Türk devleti, iki farklı ülkenin toprakları üzerinde kuruludur. Anadolu ve Kuzeybatı Kürdistan toprakları. İngiliz devleti halen iki farklı ülkeyi kendi hükümlerlik sahası içerisinde bulduruyor. İrlanda ve İngiltere. İspanyol devleti keza yine bir çok ülkeyi kendi toprak sınırları içerisinde buldurmaktadır. İspanya ve Bask ülkeleri. Buradaki Katalonya ve Analusien'nin durumunda ayrıca oldukça ilgi çekici, ve ayrıca incelenmeye değer. Fransız devleti yakın geçmişe kadar, Fransa'nın yanında Cezayir ülkesini kendi devlet sınırları içerisinde bulduruyordu. Günümüzde kendisinden çok uzak olan bir adayı halen devlet sınırları içinde tutmaktadır. Günümüzdeki İran devlet sınırları içerisinde; Acemistan, Kürdistan (doğu kesimi), Azerbeycan (güney kesimi), Türkmenistan, Belucistan (bir kesimi) ve Kuzistan'ı (Bir kesimi) bulduruyor.

Tarihe baktığımızda dünya haritasının her 20-50 senede bir köklü değişikliklere uğradığını görürüz. Devlet sınırları sürekli büyüyor, küçülüyor bazende ortadan kalkıyor. Modern dünyamızda tek tek ülkeler işe, bazen parçalanmalarına, bazen birleştirilmelerine rağmen ülke özelliklerinden pek bir şey kaybetmiyorlar. Çünkü kapitalizmin gelişmesine paralel olarak tek dünya pazarının oluşması gün-deme geldi ve emperyalizm döneminde kapitalist sermayenin dünyada paylaşmadığı tek bir alan kalmadı. Vietnam parçalanmış bir ülkeydi; ne parçalanmış olduğu dönemde, ne de şimdi ülke özelliğinden pek bir şey yitirmedi. Günümüzde Kore, Yemen, Almanya, Kürdistan gibi ülkeler çeşitli tarihi gelişmelerden dolayı parçalanmış bir durumdadırlar. Aynı parçalarda ayrı devletlerin hükümlerliği söz konusu, haritalar üzerinde hükümlerlik hakkına sahip devletlerin sınırları çizili, ama ülke olarak tek ülkedirler. Kanımca bu kadar can sıkıcı örnekten sonra ülke ve devlet arasındaki farkın nerede yattığı yeterince anlaşıldı.

TEK DEVLET TEK PROLETERYA PARTİSİ ANLAYIŞINI SAVUNAN-

LAR NEREYE VARIRLAR?

Diyelim ki şimdi Fransa bir devlettir, ve orası için biz "proleter devrimci"ler olarak tek proleterya partisinin kuruluşunu savunmak zorundayız.(?) Fransa'nın yeni çıkan bir savaşla İsviçre, İsveç, Avusturya ve Almanya'yı gibi çeşitli ülkeleri kendi devlet sınırlarına kattığını düşünelim. Fransa yine tek devlet olacaktır, yalnız savaş öncesi durumundan farklı olarak yeni bir dizi ülkeyi kendi devlet sınırları içerisinde bulduracaktır. Şimdi ikinci durumdaki Fransa için tek devlet, tek proleterya partisi

anlayışını savunmamız doğru olurmu? Eğer böyle bir şeyi savunmaya kalkarsak; bizde Fransız burjuvazisinin yayılmacı eğilimiyle paralel olarak, işgal edilen ülkelerin komünistlerine ve devrimcilerine karşı haksızlık yapmış olmayız mı? Hele bu düşünceyi savunan bir Fransız "Komünist" hareketi ve ya partisi olursa; Fransız burjuvazisi tarafında işgal edilen ülkelerin halklarına ve komünistlerine emperyalizmi uygulamış olmaz mı? Bizce bu eğilim ne maske altında savunulursa savunulsun ilhakçı emperyalist bir eğilimdir. Bazı çevreler bize cevaben şunu diyecekler; böyle bir şeyde olur mu? Bizler somut durumun somut değerlendirmesini yaparak karar veririz. Somut durumun somut tahlilini yapmak oldukça devrimci bir tavidir, ama tek devlet tek Proleterya Partisi anlayışı prensip olarak savunduğumu, somut durumun somut tahlili ayaklar altına alınmış olur. Onlar istedikleri kadar somut durumun somut tahlilini yapacaklarını haykırırlar; netice itibariyle pek bir şey değişmez.

Ülke ve devlet kavramlarını, sapla samanı karıştırır gibi karıştıran Türk Solu, geçmişte bolşeviklerce mahkûm edilen Bund'cu anlayışın şahsında Kürdistan Komünist Hareketi'ni milliyetçilikle suçlayıp mahkûm etmeye çalışmaktadır. Burada Türk Sol'u burjuva hakim, Kürdistan Komünist Hareketi devrimci sanık durumundadır. Neticede mahkûm olan Türk Sol'unun kendisidir. Söyle ki; Bundcular bir ülke üzerinde yaşayan çeşitli milliyetlerden halkın tek Komünist Partisi'nin çatısı altında örgütlenmesine karşıydılar. Bunlar ulusal kültürel özerkliği savunarak, bir ülke içerisinde yaşayan çeşitli uluslara mensup emekçi halkı; ayrı ayrı sendiklarda, ayrı ayrı Sosyal Demokrat Parti'lerde örgütlemek istediler. Bunlar bu yapılarıyla proleteryaı bölüyorlardı. İşçilerin tek amaç uğruna birleşmelerinin yerine, milliyetçi emeller ön planda tutuluyordu. Eylül 1899'da yapılan Brunn Kongresi'nde önemli tartışmalar bu meselede odaklanmıştı. Nitekim bir dönem sonra Avusturya Sosyal Demokrat Partisinde bu düşünce kesin yankısını bulacak ve Avusturya Sosyal Demokrat Partisi bölünecekti. Böylelikle tek ülke olan Avuturya'da altı yeni "Sosyal Demokrat Parti" oluşacaktı. Yeni oluşan bu partiler ulusal kültürel özerkliği savunuyor ve işçi sınıfını tüm alanlarda bölüyorlardı. Bir dönem bu tek tek partilere bağlı okullar, demokratik kitle örgütleri vs. ler kurulmuştu. İşte Bolşeviklerin o dönem mahkûm ettikleri düşünce buydu. Bund bir devletin sınırları içerisinde olan ülkelerin kendi ayrı ayrı Komünist Parti'lerini kurmalarını savunmuyor, bunun tersine, tek tek ülkelerdeki çeşitli milliyetlerde halkın ayrı partilerde örgütlenmesini savunuyordu. Komünistlerin tavrı ise her ülkedeki çeşitli milliyetlerdeki halkın aynı partinin çatısı altında örgütlenmesiydi. Bir devletin sınırları içerisinde olan çeşitli uluslardan halkı; aynı partinin çatısı altında örgütlemeye çalışmakla, bir ülkede yaşayan çeşitli milliyetlerden halkı aynı partinin çatısı altında örgütlemek arasında muazzam bir fark vardır. İşte Türk Sol'unun tamda anlamak istemediği nokta budur. Kürdistan Proleterya Hareketi çıkışıyla birlikte, Kürdistan'da çeşitli milliyetlerden halkı aynı

devrimci örgütün çatısı altında örgütlemeye çalışmıştır. Hareketimiz KAWA'da yalnızca Kürt halkına mensup devrimciler değil, aynı zamanda diğer milletlere mensup Kürdistanlı devrimcilerin sayısı oldukça kabarıktır. KAWA çıkışıyla birlikte Bund'cu düşünceye köklü bir darbe vurmuştur. Onun için hareketimizi Bund'culukla suçlayıp saldırmak bayağılıktır.

Meselenin dahada net anlaşılması için devam edelim ve Türkiye'yi ele alalım. Türk Sol'u diyor ki; Türk devletinin sınırları içerisinde tek proleterya partisi. Onlar için Türk devletinin birden fazla ülkeyi kendi devlet sınırları içerisinde bulundurması pek mühim değil. Bu ne anlama geliyor? Günümüzde Türk devleti resmî olarak, Anadolu ve Kürdistan'ın bir kesmini kendi devlet sınırları içerisinde bulunduruyor. Bunun dışında Kuzey Kıbrıs'ı yarı-resmî düzeyde kendi devlet sınırlarına katmış durumdadır. (Orada kukla bir yönetimin olması bizleri yanıltmamalıdır.) Ortadoğuda statükonda köklü bir değişikliğe uğradığını, ve Türk devletinin Osmanlı'lar döneminde olduğu gibi Irak ve Suriye'yi kendi topraklarına kattığını, bir anlık olsun düşünelim. (Tabii bunların içinde Kürdistan'ın iki parçasında olmuş olur.) Tek devlet sınırları içerisinde, tek Proleterya Partisi'nin savunuculuğunu üstlenen bizim Türkiye'li "proleter devrimciler" (!) belki ilk etapta işgale karşı çıkacaklardır. İşgalin Türk ihlakçıları tarafından bir 25-30 sene sürdürüldüğünü, misalin gereği farz edelim. Onlarca işgal pekişmiş olduktan sonra, (Aslında işgalin pekişmesi oldukça zor olur; olsa olsa pekişmiş görünür.) tüm Türk devletinin sınırları içindeki ülkeler için tek Komünist Partisi'nin varlığının yaratılması farz olacaktır. Yani yeni işgal edilmiş Suriye ve Irak içinde, kendilerine bağlı organların faaliyet yürüttüğü çalışma biçimini savunacaklardır. Böylelikle tek devlet tek Proleterya Partisi anlayışını savunan düşünce, Anadolu, Kürdistan, Irak ve Suriye gibi ülkeler için yalnızca "Türkiye Proleterya Partisi"nin varlığını ön görecektir. Bunun dışındaki diğer devrimci örgütlenmeler Bund'culuk ve milliyetçilikten suçlanacaktır. Bu düşüncenin varacağı nihayi nokta burasıdır. Örneğin Kıbrıs'ın Türk sömürgecileri tarafından işgal edilmesinden sonra; bazı sol maskeli partiler ve örgütler kendilerine bağlı, Kıbrıs için faaliyet yürütecek, Kıbrıs büro ve komiteleri teşekül ettirerek orada örgütlenmeye çalışmışlardır. Bu düşüncenin sahipleri TKP'den Partizan'a kadar uzanır. Uzun eleştiriler neticesinde Partizan'dan ayrılan TKP/ML(B), Türk işgal kuvetleri Kıbrıs'tan defol diyebilmiştir. Bu grup, bu sloganı Kürdistan için, her nedense kullanmıyor. Herhalde onlarca Kürdistan'daki işgal pekişmiş ve süreklilik kazanmış durumda. Kıbrısın yeniden işgali henüz yeni, kendi dostları karşısında mahcup duruma düşmemek için, faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol diyebiliyorlar. Bizler onlara sorduğumuzda, niçin Kürdistan'da defol demiyorsunuz? Diyorlar ki Kürdistan'da defolsun da nereye gitsin? Peki bu mantığa sahip olanlara sormak gerekir, Kıbrıs'tan defolsun da nereye gitsin? (Şu anda Türk ordusunun Kıbrıs'tan gerçekten defolmasını isteyen bir kaç önemsiz gruptur. Diğerleri meseleye oldukça ılımlı şiarlarla yaklaşmaktadırlar.)

Bu mantığa sahip bu baylar adım adım iflaz eden müflisler konumuna gelmektedirler. Bunlar şunu kabullenmek istemiyorlar; bir ülkede bir işgalci ordu kovulduğu zaman, bu, işgalci ordunun ait olduğu ulusun halkına saldırtılması anlamına gelmez; tam tersine, işgalci ordunun mensup olduğu milletin ezilen halkının devrimci savaşına destek olur. Onun içindir ki Türk ordusunun Kıbrıs'ta ve ya Kürdistan'da kovulması; Türk proleteryaşının ve ezilen halkının devrimini yapmasında işinin güçleşmesi anlamına gelmez, bu, ezilen Türk emekçi sınıflarının kendi burjuvazilerini devirmede işlerinin kolaylaşması anlamına gelir.

Yukardaki kısa örneklerde de görüldüğü gibi, tek devlet tek Proleterya Partisi anlayışını her halikülarda savunmak sömürgeci şövenist bir anlayıştır. Hatta ve hatta bu emperyalist eğilimli müveleride barındıran bir anlayıştır. Bizler komünistler olarak, günümüzde mutlaklaştırılan tek devlet tek Proleterya Partisi anti-marksist anlayışına karşı, tek ülke tek Proleterya Partisi anlayışını savunmak zorundayız. Bir devlet sınırları içerisinde yaşayan çeşitli milletlere mensup devrimci ve komünistleri, aynı Komünist Partisi'nin çatısı altında örgütleme anlayışı ile, bir ülkede yaşayan çeşitli milletlere mensup devrimci ve komünistleri, aynı Komünist Partisi'nin çatısı altında örgütleme anlayışı aynı şeyler değildir. Bu iki anlayış arasında oldukça büyük fark vardır. Günümüzde bunlardan birisi şövenizme ve sömürgeciliğe takabül eder, diğeri ise Marksizme-Leninizme.

Bu konuda Ekim Devrimi öncesi Bolşevik'lerin tutumu bize oldukça öğretici tecrübeler bırakmıştır. Ekim Devrimi öncesi; mücadelenin gelişmişlik düzeyi açısından, çarlığın sınırları içerisinde üç tip ülke vardı. Birinci tip ülkelerde proleterya oldukça gelişmiş ve örgütlenmişti; Ukranya, Rusya, Gürcistan. (Burdaki Komünist Partilerinin ve örgütlerinin kuruluşlarına yeniden bakmakta yarar var.) İkinci tip ülkelerde mücadele gerek ulusal, gerekse sınıfsal temelde yeni yeni boy atıyor ve buralarda komünistler kendi sınıf örgütlerini yaratmaya başlıyorlardı; bir Doğu Ermenistan'ı bu konumdaydı. Birde mücadelenin oldukça gerilerde seyrettiği Türkmenistan gibi ülkeler vardı. Çarlığın sınırları içerisinde yaşayan komünistler oluşturabildikleri ülkelerde sınıf partilerini oluşturduklar, bazı ülkelerde yalnızca devrimci örgütler teşkilatlandırıdılar. Mücadelenin çok gerilerde seyrettiği ülkelere propaganda komiteleri yolladılar. Tüm bu örgütlerin ve partilerin dünya görüşleri bir olduğu için bunlar kendi birleşimlerinden oluşan SBKP MK'sini oluşturduklar, ve çarlığa karşı olan mücadelelerini bir odakta birleştirdiler. Türkiyeli bazı sivri zekalılar daha ince manevralara girişip; o dönem Çarlık Rusya'sında kurulan komünist partileri SBKP'nin bölge komitesi olarak değerlendiriyorlar. Tabii ki saçma, çünkü bir bölge komitesinin işlevi ile başlı başına bir komünist partisinin işlevi arasında oldukça büyük farklar vardır. En basitinde en ufak komünist partisinin dahi bir MK'sı, bir MO'nı ve kendi ülkesine özgü bir devrim programı vardır. Komünist bir partiye ait bir bölge komitesinin ise; birincisi partiden bağımsız her-

hangi bir merkez komitesi yoktur, ikinci olarak sırf kendi bölgesine ait, tamamiyen mensup olduğu partiden bağımsız herhangi bir devrim programı yoktur. Bölge komitelerinin devrim programları partinin devrim programının kendisidir. Örnekler çoğaltılabilir. Ki, Türk Sol'unda bu iki şeyin arasındaki farkı iyi bilmektedir. Sorun kendini her halikülarda haklı çıkarmaya çalışmak değilmi? o halde kendini temize çıkarma pahasına Marksist-Leninist anlayışı ayaklar altına alma bunlarca mübah bir olaydır.

Bolşevikler, devrime kadar tüm yardımlara rağmen kendi ülkelerinde komünist partisini kuramamış, bazı ülkelerdeki devrimcilere devrimden sonra kendi partilerini kurmaları için yardımcı oldular. Böylelikle Çar'lığın zulmünde kurtulan tüm ülkeler kendi komünist partilerine kavuşmuş oldular. Komünistler genel olarak ufak, içine kapanık devletlerin kuruluşundan yana olmadıkları için ve bir kaç ülkede birden sosyalizmin inşası daha kolay olduğundan dolayı; Ekim Devrim'inden sonra birlik görüşmelerini başlattılar. (Büyük sosyalist devletlerin oluşmasının her zaman şartları olmayabilirde. Bu durumda devrimini yapan ülke tek başına sosyalizmi inşaaya çalışır. Arnavutluk'ta olduğu gibi.) Tek tek komünist partilerinin önderliğinde kurulan işçi-köylü şura cumhuriyetleri,1922'de eşit şartlar altında birleşerek SSCB'yi ilan ettiler.

Türk Sol'u ne yapıyor? Bırakalım, Kürdistan'a propaganda komiteleri yollayıp, orada devrimci bir parti ve ya örgüt yaratmak için çalışmayı; Kürdistan'lı komünistlerin yarattığı örgütlenmeyi dağıtmaya çalışıyor, onu milliyetçilikle suçlayıp kitle bağlarını koparmaya yelteniyor. Uluslararası verilen yalan yanlış infarmasyonlarda işin cabası. Onların geçmişteki tutumlarıyla bugün geldikleri noktada oldukça ilginç. Onlar için geçmişte Kürdistan meselesi yoktu, "Doğu Sorunu" vardı. Türkiyenin Doğu Anadolu bölgesinin niçin az geliştiği tartışılıyordu. Kürdistan devrimci hareketinin gelişmesiyle beraber "Doğu Sorunu" oldu, Kürt millî azınlık sorunu. Bir halka kendi öz ülkesinin toprakları üzerinde millî azınlık olarak bakılması; dünya devrimleri tarihinde belkide Türk Sol'una has bir şereftir. Halkımızın mücadelesi dahada doruk noktalara varınca, mesele oldu ülke meselesi yani Kürdistan sorunu. 1980 yılına kadar Türk Sol'u ile yapılan görüşmelerde ve ortak eylemlerde Kürdistan kelimesinin platformda geçmesi oldukça zor, problemlî bir olaydı. (Kıvılcım ve KSD hariç, bunlarda kendilerine göre pragmatist daha ince hesaplar peşindeydiler.) Günümüzde,artık sorun farklı bir düzeyde tartışılmaktadır, ama henüz Türkiye devrimci hareketinin tek devlet tek proleterya partisi meselesinde kafası açık değildir. Tamamiyle Türk Sol'culuğu yapanların konularıda biraz daha farklı. Bunlar Lenin'den yapılan yamru yumru çevirilerle kendilerini halen haklı göstermeye çalışmanın gayreti içerisindedir.

İcraatlarını genellikle Lenin'den yapılan şu alıntıya dayandırıyorlar: "Şimdiye kadar bağımsız, ve kendi başına bağımsız bir devletin kurulması; Rusya'da, Büyük Rus Millet'ine ait bir ayrıcalıktı. Hiç bir ayrıcalığı kabul etmeyen biz Büyük Rus proleterleri, bu ayrıcalığıda savunmuyoruz. Bizler var olan devletin toprakları üzerinde sava-

şıyoruz, var olan devletin tüm uluslardan işçilerini birleştiriyoruz, bizler şu ve ya bu ulusal gelişme yolunun kefilliğini üstlenemeyiz, biz tüm olanaklı yollardan kendi sınıfsal hedeflerimize varmayı amaçlıyoruz. (Lenin, Seçme Eserler Cilt 1, Say. 700, Parg. 4, Almandan çeviren biz. Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı Üzerine adlı makalenin dördüncü bölümünden. Daha önce türkçeye çevrilen ile mukayese edilmesinde fayda vardır. Çünkü çevri başka anlamlarada çekilecek tarzda çevrilmiştir.)

Şimdi bu paragrafın ne anlama geldiğinin üzerinde duralım. Onlar, "var olan devletin tüm uluslarından işçileri birleştiriyoruz" cümlesinden; tüm uluslardan işçilerin aynı partinin çatısı altında örgütlenmesini anlıyorlar. Lenin özellikle birleştiriyoruz kelimesini kullanıyor. Bu bir devlet sınırları içerisindeki tüm ülkelerden proleterlerin, aynı partinin çatısı altında örgütlemek anlamına gelmez. Tüm uluslardan işçilerin birleştirilmesi, yani farklı ülkelerde olupta tek devletin sınırları içerisinde olan proleterlerin birleştirilmesi, çok farklı yollardan olur. Birincisi, tek tek ülkelerdeki Komünist partileri ve ya devrimci örgütleri ortak Yürütme Komitesi oluşturarak, ortak düşmana karşı birliklerini gerçekleştirebilirler. İkincisi, eğer tek tek ülkelerdeki komünist partilerinin veya devrimci örgütlerin dünya görüşleri tamamiyle aynıysa, bunlar ortak bir Merkez Komitesi oluşturarak, ortak düşmana karşı savaşımalarını aynı paydalar altında toplarlar. Üçüncüsü, eğer var olan devletin sınırları içindeki ülkelerden, Komünist partileri ve devrimci örgütler arasında muazzam görüş ayrılıkları varsa, bunlar ortak düşmana karşı bir cephe örgütlenmesinin şartlarını arayabilirler. En sonuncusu, ki bizce en önemlisi tüm ülkelerdeki devrimci partilerin bir tek çatı altında, yani Dünya Komünist Partisi'nin çatısı altında toplanarak, örgütlenip dünya işçi sınıfının birliğini sağlamalarıdır. Görüldüğü gibi bir devletin sınırları içerisinde mevcut ülkelerden işçilerin birliğinin yaratılması, hiçte aynı partinin çatısı altında örgütlenip örgütlenmemeye bağlı bir olay değildir. Eğer bir devletin sınırları içinde olan ülkelerde devrimciler kendi örgütlenmelerini yaratmışlarsa; ortak düşmana karşı savaşta, ortak devrimci savaş kurmayını yaratırlar. Bu ivedi bir ihtiyaç olur.

TEK DEVLET TEK PROLETERYA PARTİSİ ANLAYIŞININ GEÇERLİ OLABİLECEĞİ ŞARTLAR DOĞABİLİRMİ?

Yukarda dedik ki bizler tek devlet tek Proleterya Partisi anlayışını savunmamalıyız. Günümüzde bu genelde doğru olan bir şeydir. Ama çok özel hallerde buna gerekli kalmıyabilirde. Örneğin bir devlet düşünelim; bir çok ülkeyi kendi sınırları içerisinde barındırsın, ve bu ülkeler üzerinde yaşayan halklar tamamiyle kaynaşmış, aralarında çok az nüans ayrılıklar kalsın; o zaman bu devletin içerisinde olan her ülke için, bir komünist partisinin kurulmasına gerek var mıdır? Tabii ki yok. Bu şartlarda, yani devlet sınırları içerisinde olan çeşitli ülkelerdeki halkların her alanda kaynaştığı şartlarda, komünistler tek komünist partisinin yaratılmasını savunmalı-

dırlar. Ama "modern" dünyamızda; geçmişte devrimlerini yapmış ülkelerdeki devletler de dahil, henüz böyle bir devletin varlığı söz konusu değildir. Geçmişte 1917'den, 1957'ye kadar sosyalizmin yaşadığı Sovyetler Birliği'nde dahi, halklar arasında bu düzeyde bir kaynaşma henüz sağlanmamıştır. Günümüzdeki revizyonist "Sovyetler Birliği"nde halklar arasındaki millî çelişkiler dönem dönem had safaya vararakten varlığını henüz sürdürmektedirler.

Bir an önce, tek Dünya Komünist Partisi'nin kurulması ve onun seksiyonları olan tek tek ülkelerdeki komünist partilerinin kendilerini lağv edip, Dünya Komünist Partisi'nin normal organları olma istemi, oldukça komünist ve insancıl bir istemdir. Çünkü biz komünistler nihai olarak tek dünya komünist ekonomik sisteminin kurulmasından yanayız. Bu düzeye tüm dünya işçi sınıfı uzun mücadeleler neticesinde varacaktır. Her ülkenin halkı kendi serbest gelişimini yeterince tatmadan, kendi özgürlüğünü yeterince kullanmadan, hiç bir zaman, diğer halklarla kaynaşmaktan yana olmayacaktır. Biz komünistler doğal asimilasyon ve kaynaşmayı savunduğumuz kadar; zoraki asimilasyon ve eritme politikasında karşıyız.

Halkların kaynaşmasıyla ilgili Türkiye ve Kürdistan hakkında bir kaç söz daha edip meseleyi neticelendirelim. Günümüzde Kürdistan'da bağımsız komünist bir partinin gerekliliği, bir diğer yönüyle şundan icap etmektedir: Türkiye'de herhangi devrimci bir hareket iktidarı ele geçirdiği zaman; Kürdistan'da, Kürdistan'luların komünist bir örgütlülüğü olmasa dahi, orada komünist bir hareketi teşkilatlandırarak Kürdistan'ın bu parçasında millî sorunu çözecektir. Bolşeviklerin Türkmenistan'da yaptıkları gibi. Ama bunun tersi bir gelişimde mümkündür. Kürdistan'da milliyetçi-devrimci ve ya komünist bir hareketin önderliğinde bir ulusal kurtuluş hareketi gelişebilir, (günümüzdeki gelişmeler bu yöndedir) ve Kürdistan'ı Türk burjuvazisinin hâkimiyet alanı dışına çıkarabilir. Böyle bir durumda, Türkiye'de halen burjuvazinin iktidarda kalma olasılığı vardır. Yani Türkiye devrimi geleceğe ait bir sorun olarak Türkiye'li devrimcilerin önünde kalabilir. Üçüncü ihtimal hem Kürdistan'da hemde Türkiye'de komünistlerin muazzam bir örgütlülük neticesinde gündeme getirdikleri devrimdir. Tabii ki bu hepsinden iyi olacaktır. Günümüzde tüm bu farklı gelişmelerin karşısında, Kürdistan Komünist Partisi'nin yaratılması ivedi ve acil bir görevdir. Gerek Türkiye'li, gerekse Kürdistan'lı komünistler meseleye yalnızca Türkiye ve ya Kürdistan devriminin menfaatleri doğrultusunda değil, genel olarak dünya devriminin yani bizleri Dünya Şûralar Cumhuriyetine vardıracak mücadelenin menfaatleri doğrultusunda bakmalıdırlar. Bu komünist düşüncenin gereğidir.

Yaşasın Türkiye, Kürdistan ve dünya işçi sınıfının birliği!

(Şubat 1987)

.....
 ::
 ::
 :: BİR ÖNERİYE CEVAP
 ::
 :: S. Süphan
 ::

Bu yazı İç Bülten'in 3. sayısında (s. 20 de) yayınlanan bir Öneriye cevap olarak yazılmıştır. Öneriyi yollayan Arkadaş da Redaksiyondan cevap beklediğinden böyle bir cevaba gereksinim duyuldu.

İç Bülten'de hâkim olan işlerliği yoldaşlar bilmektedirler. Yazı yada öneri sahibi yoldaşlara gerek görürse; yayın aşamasından önce ilişkiye geçilir. Yazılarda gerekli değişiklikler yapılır. (Bu öneri mektubunda böyle bir gelişme olmadığını belirteyim) Yazı yayınlandıktan sonra, gerek duyulursa aynı sayıda, gerektiğinde daha sonraki yayınlarda yazıya cevap verilir. Şimdiye kadar gelen yazıları didaktik-edebeî değişiklikler sayılmazsa, hiç değiştirmeksizin yayınladık. Eleştiri yazılarını değiştirmedığımız gibi, hiç bir yorum yada karşı cevapta aynı sayıda koymadık ki, her yazan arkadaşın düşüncesi, önyargısız bir şekilde ve hiç bir dış etkinin tesirinde kalmaksızın olduğu gibi alınsın. Bu İç Bülten'de bütün arkadaşların aynı şanslara ve haklara sahip olduğunu göstermektedir. Nezan Arkadaşın yazısında da aynı işlerliği izledik. Nezan Arkadaş kendisi devrimci hareketimizle daha yeni ilişkiler kurmasına rağmen aynı haklardan ve şanslardan yararlandı.

Nezan Arkadaş'ın bizimle ilişkilerinde ileriye dönük istikrarlı bir gelişme gözlemlenmedi. Kendisinin yazılarında da görülebileceği gibi kendisini zaman zaman "KAWA taraftarı", zaman zaman "KAWA örgütüne şu veya bu ölçüde(!) sempati duyan" ya da KAWA ile "şu ya da bu şekilde" ilişki kurmak isteyen bir yurtsever olarak tanımladı. Zaman zaman belirlediği bu ilişki aralığında ileri bir yerde, zaman zamanda, son dönemlerde olduğu gibi geri bir yerde durdu. Bu cevap sadece o Arkadaş'ın durumu dikkate alınırsa aslında pek gerekli değil. Ancak sorun sadece o Arkadaş'a cevap vermek değildir. Birincisi İç Bülten'de yayınlanan bir öneriye cevap vermek prensip sorudur. İkincisi aynı öneri hareketimize yakın dost yurtsever kimseler tarafından getirilebilir, yada başka biçimiyle sempatizanlarımız, ve ileri arkadaşlarımız tarafından da getirilebilir. Bu anlamda burada verilen cevap, bu öneri mektubunda yer alan düşünceye verilen cevaptır. Yoldaşlar, bu türden düşüncelerle sanıyorum; sık sık karşılaşmaktadırlar. Onun için bu mektupta dikkati çeken öneri ve düşüncelere cevap verirsek, yoldaşlara, içinde buldukları tartışmalarda yardımcı oluruz.

Nezan Arkadaş'ın önerisinde bir olumlu yan bir de olumsuz yan göze çarpmaktadır. O, Almanya'daki çalışmaya katkıda bulunmak için düşüncesini bildirdiği ve bu doğrultuda somut bir öneri sunduğu için olumlu adım atmıştır. Önerisi; kendisinin deyimiyle "teorik seviyesi yüksek, dürüst ve özellikle kitleler tarafından sevilen(!) kişilerden hücreler oluşturmaları" ve bu hücrelerin çalışması için "fon" oluşturulması şeklindeydi. Hücrelerin görevi "propaganda" ve "kadro yetiştirme" olmalıdır. İleri propagandacılar ve kadro yetiştirme yeteneği olan ve bu konuda birçok tecrübeye sahip ileri komünistlerden oluşan hücreler. Bu hücreler iki ayrı amaca yönelmelidirler. Bu açıdan pek pratik devrimci mücadeleye, örgütlenmemize yararı olacak bir öneri. İki ayrı yoldaş grubundan; propagandacılar ve komünist eğitici öğretmenlerden oluşan hücreler; teorik olarak bakıldığında bahsedilen iki ayrı görevi yapmazlar. Propaganda bugün kavranıldığı biçimiyle daha çok tüm komünistler, hareketimize yakın yurtseverler ve sempatanlar tarafından yapılırken; diğer görev için açıkça uzmanlık gerektiren yetenek gerekmektedir. Eğer doğru bir komünist örgütlenmenin gerekleri yapılır; modern teknik ve bilimin verilerinden yararlanılırsa her iki çalışma alanında uzmanlık gerektirir. Ancak bir hareket çalışma ve mücadele biçimini elindeki güç, imkân ve araçlara göre örgütler ve belirler. Bu Leninist mücadele anlayışının temel taşı olduğu gibi, matematiksel bir gerçektir de. Günümüzdeki örgütlenmelere baktığımızda gerek uzmanlığa gerekse de işbölümüne oldukça yabancıdırız. Yada değişik nedenlerden dolayı hücrelerin görevini kişiler; bir kaç görevi bir tek hücre üstlenmektedir. Bizde de eğer uzmanlık ve işbölümü bilimsel olarak kavranılıp hayata geçirilirse değişik kombinasyonlar mümkündür. Ancak bu konuda bilimsel düşünmek, işin ehliisi olmak ve pratik devrimci mücadeleyi ilerletici şekilde hareket etmek gerekmektedir.

Bugün hareketimizin kadro yetiştirme doğrultusunda belirli kadro okulu politikası mevcuttur. Propagandacı hücreler bu görevi yerine getirebilirlermi? Yada kadro okulu politikasından vazgeçip, onun yerine, hücrelerin bölgeleleri dolaşmaları konulabilirmi? Elbetteki bu doğru olmayacaktır. Bu, geriye adım atmaktır demektir. Kadro okulu Avrupa'da Marx, Engels'ten özellikle sürgündeki Rusya komünistlerinden, Lenin'den bugüne kadar komünistlerin kadro yetiştirme çalışmalarından en önemlileri arasında yer almaktadır. Örgütlü yoldaşlar bu doğrultuda ne ölçüde çaba sarfedildiğini bilmekteyler. Ayrıca diğer sempatan arkadaşlarda bu doğrultuda çalışmaların olduğunu duymaktadırlar. Ancak kadro yetiştirme doğrultusunda sadece kadro okulları değil elbette diğer çalışma biçimlerinde mevcuttur. Yayıgın bir deyiş vardır. "Kadrolar saksidan çıkmaz" kadrolar mücadele içinde çıkar. Mücadeleden ne anladığımızı burada açıklamam sanırım gereksizdir. Devrim için mücadele hayatın her alanında, bin bir renkliliği ve zenginliğiyle; yurt içinde ve yurt dışında verilmektedir. Bu alan ve mücadele biçimleri için de kadrolar yetişecektir. Hareketimizin görevi kadroların en iyi biçimde ve en iyi şekilde yolda yetişmesini sağlamak ve bu doğrultuda tüm yoldaşlara önderlik edip, yol göstermek ve yardımcı olmaktır. Bu

yardımcı olma ve önderliğinde oldukça değişik metodları vardır. İleri bir komünistin yanına bir sempatzını alıp aynı evde kalması, aynı hücrede çalışması ve tecrübelerini aktarması da bu biçimlerden biridir. Kadro okulu, seminer, konferans, eğitim çalışması vb. bu biçimlerin değişik örnekleridirler. Kadro yetiştirme için belirli gruplar kurup, bölge bölge dolaşmak ve her bölgede belli bir dönem kalmakta mümkündür. Bu anlamda Nezan'ın dediği öneri bu şekliyle gerçekleştirilebilir. Ancak bunu planlı ve düzenli yapmak gerekmektedir. Örneğin her il yada bölge kadro ve sempatzanlarını en uygun hangi dönem, nerede bir araya getirebilir. Yani işin teknik yönünü ayrıntılı harekete rapor etmesi gerekmektedir. Aynı işi propaganda sorununu örgütlemek sorununda düşünebiliriz. Sorun sadece insanları biraraya getirmek ve onlara para sağlamakla bitmemektedir. Hareketin tüm sorunları propaganda ve kadro yetiştirme değildir. Hareketin bunlardan daha önemli sorunları mevcuttur. Örneğin bugün esas olarak önüne koyduğu örgütlenmeye ağırlık verip partileşme sürecinde sağlıklı ilerleme, merkezi yayın sorunu, teorik organın sistemleştirilmesi, yayına teknik olanakların sağlanması; ülkedeki devrimci mücadele ve örgütlenme; cezaevleri, yurt dışında değişik ülkelerde Kürdistan'lıların durumu vs. vs. Hareket gücünü ve imkânlarını tüm bunlara göre ayarlamalıdır. Yoksa üç kişiye görevi verdikten sonra, bu üç kişi bir iş yapmaksızın boş dolaşmak zorunda kalırsa, ortaya acı bir durum çıkar. İşte önemli olan öneride bulunmak değildir. Hem harekete (ilegal örgütlenme ağı içerisinde) hemde İç Bülten'e öneriler gelmektedir. Oldukça önemli öneriler de gelmektedir. Ancak öneri sahibi söylediğine aykırı pratik davranış içine girdimi, getirdiği önerinin bir değeri kalmamaktadır. Nezan Arkadaşta önerisini harekete ulaştırdıktan sonra ilişkilerinin düzeyini daha ilerletmeliydi. İç Bülten hareket demek değildir, bunu iyi bilmek gerekir. Biliniyor ki, İç Bülten ilk sayısında oldukça sınırlı bir şekilde Almanya'daki arkadaşların (tüm arkadaşların da değil, arkadaşların bir kesiminin) çalışmalarıyla ortaya çıktı, giderek gelişti. İç Bülten dışında hareketimizin örgütlü çalışmasının daha önemli bir yerde durduğu; İç Bülten'in bu örgütlenmeye hizmet için çıktığı tüm arkadaşlarca bilinmektedir. Onun için getirilen önerileri örgütlü çalışmanın ilişkileri içinde geliştirmek gerekmektedir. Ancak ne yazık ki bu tür çalışmayı hızlandırıcı öneriler getiren arkadaşlar; pratik davranışta geri adım atmaktadırlar. Bunda doğru olmayan ve devrimcilerin kabullenmeyeceği bir davranış biçimidir. Bütün dünyadaki devrimci mücadele tecrübeleri düşünce ve aksiyonun gelişmesini devrimci mücadelenin ve kişiliğin samimiyeti için şart koymaktadırlar.

Nezan Arkadaşın yazısında olumsuz diğer bir öge ise, özellikle (bilerek yada bilmeyerek) kullandığı bazı kelimeler ve düşüncelerdir. Örneğin "Kürdistan devrimci hareketleri", cuntadan yedikleri darbeden sonra "hiçbir etkileyici adım atamadıklarından dolayı, karamsarlığın kol gezmesine" neden olmuşlardır. Devrimci hareketlerin hiçbir etkileyici adım atamadıklarını söylemek doğru devrimci

bir tavır değildir. Nezan Arkadaş belkide çevresindeki değişik siyasi görüşlerden ayrılan, yalçınlık ve karamsarlık içindeki insanlarla ilişki içinde olabilir. Bu düşüncelerin kaynağı onlar olabilir. Ancak yanlış bir düşünce nerde kaynaklarsa kaynaklansın, üstelik oldukça yanlış, hatta suç derekesine varacak kadar yanlışsa bir devrimcinin böyle bir zaafa düşmemesi gerekir. Aynı şeyleri KAWA için söylemek, "Avrupa'da Kürdistan'lı göçmenler arasında belirli bir gelişme kaydedemediğini" iddia etmek oldukça büyük bir zaftır. Bugün KAWA, tüm sol hareketler gibi faşist cuntadan önemli darbeler almasına rağmen, mücadelesini Kürdistan'ın diğer parçalarında olsun, Ortadoğu'da olsun, ülkede olsun, Avrupa'da olsun, sömürgecilerin esaret zindanlarında olsun mücadelesini yürütmesini bilmıştır. Bugün eğer biz mücadelemizi yeterli bulmuyorsak, bu doğrultuda kendimizi eleştiriyorsak, bunun hiçbir şey yapmadığımız anlamına da gelmeyeceği açıktır. KAWA Kürdistan'da önemli devrimci kazanımların sahibidir, bunu ne dost, ne de düşman güçler inkâr edebilecek durumdadır. Bugün kü durumu ne sadece kendimizle, ne de sadece şartlarla açıklamalıyız. Bugün kü dağınıklık, bölünmüşlük, karamsarlık KAWA'dan kaynaklanmıyor. KAWA tam tersine giderek ülke ve ülke dışındaki kadrolarına güven verici çalışma sergilemektedir. 84 Yeni- den Örgütlenme Konferansı, teorik yayın organı ve son "Birlik olayı", cezaevlerinde mücadelenin en önünde yer alışı bu durumu pekiştiren örneklerdir. Bir çok küçük burjuva ve burjuva örgütlenmelerin bugün geliştirdikleri dağınıklık, güvensizlik ve karamsarlığa karşılık, KAWA birliği, güveni, örgütlülüğü, ve doğru komünist mücadele anlayışını geliştirmektedir. Bundan dolayı Nezan Arkadaş böyle düşüncelerden kendisini kurtarmalıdır. Sadece o değil aynı zamanda bu düşünce doğrultusunda karşılaştığımız tüm yurtsever, devrimci insanlara doğruyu göstermeliyiz. Bugün devrimci örgütlere karşı küçümseyici gözle bakanların sonlarının bir hiç olduğu, hüsrana olduğu artık tabiat kanunu kadar mutlaklaşmıştır. Devrimci örgütler yüzlerce, binlerce devrimcinin eylem ve irade birliği demektir. Onlardan bahsederken saygılı davranmak gerekmektedir. Herkesin bir ağırlığı vardır. Hepimiz bunu bilmek zorundayız. Eğer bugün bir insan 70 kg geliyorsa, fiziki matematiksel olarak bile hesaplanırsa örgütler 1000 lerce kg geleceklerdir. Elbette olay bu basit karşılaştırma kadar basit değildir, ancak söylemek istediğimi iyi dile getirmektedir. Bir cümleye bakalım.

kelimelerden bahsederken yine Nezan'ın kullandığı "teorik seviyesi yüksek, dürüst ve özellikle kitleler tarafından sevilen" terimi politik dilde kullanıldığında iyi etkiler yaratmayacaktır. "Dürüst" sıfatını bir komüniste kullandı mı; akla; demekki Dürüst olmayan komünistlerde varmış! sorusunu yada intibasını getirir. Burada Nezan Arkadaş'ın yanlış ve olumsuz etki yaratacak başka terimleri üzerinde durmuyacağım. Aslında Arkadaş'ın yazısı, bir kademe sadece didaktik olarak düzeltilmesine rağmen; içerik olarak değiştirilmemiş; değiştirilmesi düşünülmesine rağmen değişik nedenlerden dolayı değiştirilmedi. Aslında değiştirilseydi, belkide bu satırlar böyle yazılmazdı. Ancak bunun pek büyük önemi yok; Nezan Arkadaş'ın yazısını temel alarak bu doğrultuda. dönüp dolaşan düşüncelere değinme fırsatı bulduk.

Diğer taraftan şu noktaya dikkat etmek gerekir: "Kahve alışkanlığı" yada "Kahve köşesi" sanırım bugün devrimci hareket için o kadar büyük tehlike oluşturmamaktadır. Hele özellikle KAWA için böyle bir şey söylenemez. Devrimci davranışa aykırı olan zararlı hastalık ve alışkanlıklara karşı, devrimci tavır konusunda ben arkadaşlarımızın çok nadir olarak problemlerle karşılaşmasını biliyorum. Diyebilirimki, binden bir sempatizan bu türden olumsuz bir davranışa düştüğünde yoldaşların tavrı önce hastalığından kurtarmak, zararlı alışkanlığından vazgeçirmek olmuştur. Eğer bundan başarılı olmamışlarsa, bahsedilen unsur teşhir ve tecrit edilmiştir. Bugün çok nadir olarak geri sempatizanlar arasında karşılaşılan bir kaç olayı genelleştirmek ve devrimci hareketlere maletmek aynı şekilde yanlış bir tutumdur.

Bu yazı ile bir kez daha akla ve gündeme gelen KAWA'nın Avrupa'daki kadro dağılımı ve buna bağlı çalışma sorunudur. Almanya'daki yada Avrupa'daki tek tek ülkelerdeki çalışmalara bakıldığında KAWA'nın kadrolarının sayıca yetersiz olduğu sanılır. (Önerisine göre Belkide Nezan Arkadaş'da öyle sanmıştır) Oyasa bir çok hareketinde tespit ve teslim ettiği gibi; en güçlü ve yetenekli kadrolara sahip çok az hareketten biri durumundadır hareketimiz. Buna rağmen her ülke kendi içine kapanık, dar sınırlar içinde kalmakta merkezi bir çalışmaya yeterli katkıda bulunmamaktadır. Kitle mücadelesinin daha yoğun olduğu, yada Kürdistan'lıların daha yoğun bulunduğu alanlarda oldukça yetersiz çalışma yürütülmektedir. Almanya'da geniş bir sempatizan kitlemiz bulunmasına karşılık, yeterli kadro gücü ile beslenmesi sağlanamamaktadır. Oysa Almanya'nın dışındaki ülkelerdeki ileri arkadaşlar için koşullar yaratılarak, belirli dönemler Almanya'daki çalışmaya katkıda bulunmaları sağlanabilir. Ancak dahada önemli; bazı arkadaşların kendi yaşadıkları ülkelerdeki pratik devrimci çalışma ile yetindikleri ve merkezi çalışmaya istenilen katkıyı yapmadıklarıdır. Bu soruna mutlaka pratik çözümler getirmek gerektiği inancındayım.

Hareketimizin daha önceleri kadro dağılımı yada kadroların belli birimler oluşturarak Avrupa'nın değişik ülkelerinde belli çalışmalar hayata geçirmeleri doğrultusunda çalışma planları oldu. Bunlar zaman zaman kısmen gerçekleşti. Bugünde İç Bülten'e gelen öneriler değerlendirilerek belli birimler oluşturmak mümkündür. Bu doğrultuda pratik adım atmak, hareketimizin örgütsel birimleri ve hiyerarşik düzeni içinde sorunu tartışıp çözümlenmekten geçer. Sorumluluk birim ve organlar bu sorunla ilgileneceklerdir. Şu anda harekete yeterli düzeyde katkıda bulunmaya ileri kadrolarda bu sorunun çözümünü için somut çözümler önererek kendilerini hazırlamalıdır.

Yeri gelmişken değinilmesi gereken başka bir sorunda mücadele ve örgütler üzerine kitleler arasında yapılan spekülasyonlardır. Bugün bazı çevre ve unsurlar Kürdistan Devrimine bir şey kazandırma yerine örgütlerin durumu ve mücadele üzerine dedikodu ve spekülasyonu kendilerine meşga-

le edinmektedirler. Bunlar geri sempatizanlarıda, ortalıkta dolaşan "bağımsız" "örgütsüz"ler aracılığıyla etkilemeyi hedeflemektedirler. Dikkat edilirse bu insanların yaptıkları ve savundukları (bazen amaç ve hedeflerini ideal ve fantazi çalışmalarlada süsleseler) örgütsüzlük ve pratiksizliktir. İnsanları başıboşluğa ve sorumsuzluğa çekmek istemektedirler. Gelişigüzel tartışmalarda örgütlerin mücadele etmediklerini de sorumsuzca iddia ederler. Yoldaşlar, bu türden düşünce sahiplerine sormak gerekir; Nedir mücadele? Mücadeleden neyi anlıyorsunuz? Bizim bildiğimiz mücadele devrimci örgütler aracılığıyla hayat bulur ve hayata geçirilir. Proleteryanın ve genelinde ezilenlerin en büyük silahı örgüttür. Örgütsüz bir halk köle kalmaya mahkumdur. Bu şiar düzeyindeki belirlemeler yüzbinlerin mücadelesi ve kaniyla doğrulanmış, bugün prensip olmuşlardır. Dünya proleteryanının bir asırı aşkın sosyalizm savaşını ve ezilen halkların anti emperyalist demokratik devrimleri yıllar süren deneyimleriyle bu dersi dünya devrimcilerine ve de bize kazandırmıştır. Bu böyle iken hangi bahane öne sürülürse sürülsün, (ulusal kurtuluş savaşımızda) Kürdistan proleteryanının ve halkının örgütsüzlüğüne yol açacak her girişim karşı devrim güçlerine yarıyacaktır. Bugün hareketimizin mücadeleden, Kürdistan Ulusal Kurtuluş, Halk Demokrasi ve Sosyalizm mücadelesinden ne anladığı en ayrıntılı biçimde yayın organlarımızda irdelenmiş ve açıklanmıştır. Bugün görüyoruz ki; KAWA'nın uğruna savaşım verdiği stratejik şiarlar yaptığı siyasî tespitler diğer siyasî güçlerce sesiz sedasız kabul edilmiştir. Bağımsız Kürdistan, örgütlenme sorununda gelinen aşama bu konuda açık bir örnektir. Mücadele anlayışı konusundaki tespitlerimiz bütün devrimcilere yol göstermektedir. Buna rağmen kalkıp uluorta spekülasyonlar da bulunmak devrimci tutuma yakışmaz. Kürdistan ve dünyada devrim ve karşı devrim arasındaki savaşım değişik şekillerde ve boyutlarda devam etmektedir. Ne devrim nede karşı devrim çelişkisiz bir bütündür. Devrim saflarındaki problemler, uluslararası işçi sınıfı hareketinin sorunları, dünya komünist hareketinin sorunları bugün kimseye yabancı değildir. Kürdistan ve dünyadaki durum bu kadar açık bilinirken, bazı arkadaşlar, devrimci mücadeleden ne yazıkki hâlâ oldukça safça ve çocukça şeyler anlamaktadır. Onu oldukça basit bir temelde kavramaktadırlar. Mücadele deyince bazen akıllarına bir filmde cereyan edenler gibi, bir kaç saat içinde bir kaç silahlı çatışma ile devleti yıkmak(!) gelir. Bazen bir kaç yıllık planla nasıl zaferi elde edeceklerinin hayallerini kurarlar. Bazıları, sanki ellerinde onbinlere varan Kızıl Ordu varmışçasına "seferberlik" ilan edip Türk ordusunu Kürdistan'dan kovmayı bile düşünecek derecede akıldan ederler. İyi şeyler düşünmek, zaferi, sosyalizmi hatta komünizmi düşünmek ve sözde "planlar" kurmak tatlı bir düştene öteye gitmeyecektir. Bilim bunu bize yılların tecrübesiyle gösterdiği gibi, sınıf mücadelesi ve toplumsal hareket hayallerle, fantazilerle yönetilemez. Toplumsal hareketliliğin kendine özgü objektiv gelişimini bilimsel kavrayıp; bilimsel doğrultuda ona müdahale edip, onun içinde doğan ve onu değiştiren devrimci güce doğru bir yön vermek gerekmektedir. Devrimci tutum budur. Çevremize bakalım, olanlar-

dan dersler çıkaralım. Ortadoğu da, Lübnan'dan İran'a hergün her yerde silahlar patlıyor; devletler adına ve sözde devrimci örgütler adına. Açıktır ki bugün çoğu yerde tam bir kaos var. Silah eline alan devlet kuracağını, devrim yapacağını sanıyor ve bu yıllardır kör bir düşünüş biçiminde devam ediyor. Bütün bunlara hâkim olan yanlışlığı bulup ortaya çıkarmak ve bu tecrübelerden dersler çıkarmak gerekiyor. Açıktır ki varolan hareketlere hâkim olan siyaset, bezirganca pragmatist siyasettir. Emperyalizm ve sosyal emperyalizmin ve de onların uzantılarının çizdikleri siyasî çeperin dışına çıkmıyorlar. Para ve silahın zoru ile herşeye erişebileceklerini sanmaktadırlar. Halkın, proleterya ve ezilenlerin gücüne güvenmeyip tersine silah ve paraya güveniyorlar. Bütün bu eğilimler yıllardır silah patlatıyor. Bugün daha değişik temelde ama benzeri mantıkla Kürdistan toplumunun değişik özellikleriyle de bezemmiş küçük burjuva maceracılığının temsilcisi PKK'nın da durumu bu çerçevenin dışına çıkmamaktadır. Bugün Kürdistan'daki her eylemin arkasında devlet kurmuşcasına propaganda yapanlara bu anlamıyla doğru mücadele anlayışını göstermek gerekmektedir. Ayrıca sempatizanlar arasında yapılan tartışmalardan çıkardığımız kadarıyla; bu insanlar devrimci mücadeleyi sadece kendilerinin verdiği iddia ederek; şurayı yada burayı bastıklarını, karşı devrimci öldürdüklerini anlatmaktadırlar. Bunlar devrimci mücadeleyi gürültü çıkarmak olarak kavradıklarından; illegal temelde yürütülen örgütsel, propaganda ve diğer politik çalışmalarını çalışma olarak kabullenmemektedirler. Bir kez mücadeleden onların kavrayışlarının sakat olduğu yayınlarımızda konulmuş, bunun karşılığında Leninist mücadele anlayışı açıklanmıştır. İkincisi tartışmalarda ve düşüncelerimizde eskide varolan rekabetçiliği terketmek gerekmektedir. PKK'ciler bizim yayınlarımızda defalarca eleştirdiğimiz Lenin'in maceracı bireysel terörcü akımları defalarca eleştirirken reddettiği "intikam eylemleri" ni bugün sanki Lenin'in kulağını çınlatırcasına; Leninistlerce onlarca yıl önce açıkça rededilen eylemleri yapıyorlar. "Kürdistan'ı devrimci intikam eylemleri kasıp kavuruyor"!!! Ne kadar da siyasî bir dil !!! Şimdi eski mantıklarla hareket etseydik, sırf kitlelerin saflarında bir heyecan ve sevgi uyandırıyor diye bizde kalkıp aynı yanlış eylemleri yapmamız gerekirdi. Oysa biz bildiğimiz doğru Leninist mücadele anlayışı doğrultusunda, sağda ve solda söylenenlere rekabetçi tepki duymadan sağlıklı bir şekilde militan mücadelemizi yükseltmeliyiz. Mücadelemiz Kürdistan Devrimini zafere ulaştıracak biçimde örgütlenmelidir. Sömürgeci devletlerin yapısını düşmanlarımızın kuvveti ve zayıf yanlarını iyi görerek, onları yenilgiye uğratmanın mücadelesini örgütlemeliyiz. Bunun için basit tartışmalar yerine, mücadele yürütelim; bedenimizle, beynimizle düşüncemizle kendimizi Devrime verelim. Eğer devrime olan inanç ve istek, savaşa arzusu, çaba ve bilimsel çalışmayla bütünleşirse devrimci bir insanın aşamayacağı engel yoktur. Bugün hareketimizin önünde duran yetersiz pratiği ciddi bir şekilde aşma ve bunu komünist örgütlülükle, Ulusal Kurtuluş saflarının örgütlülüğüyle bütünleştirerek çözümlenmek kolektif militan çalışmadan geçmektedir.

Kolektif çalışma gösterilmez, bir gün bir bölge bir başka gün bir başka bölge çalışırsa, yada bir gün bir arkadaş bir diğer gün bir başka arkadaş çalışırsa aksak çalışmamız devam edecektir. Bu nedenle bir bütün olarak sempozyanından en ileri kadrosuna kadar tüm yoldaşlar, KAWA'nın ihtilalci-devrimci geleneğine yarasır bir temelde kolektif militan atılıma hazırlanalım. Bunun sorunlarını tartışalım. Bu atılımı nasıl gerçekleştireceğimizi örgütsel sorumluluk içerisinde ve İç Bülten çerçevesinde çözmeye çalışalım. Bu doğrultuda fedakâr, ciddi ve sağlıklı adımlar atalım!

S.SUPHAN
(Redaksiyon adına)

 **
 ** BİR YORUM **
 **
 **
 ** Gani **
 **

KAWA Birlik Komitesi'nin oluşumu ile kamuoyuna yayınladığı bildiri, yaratılmış olan tahribatların, olumsuzlukların ve onlarla boğuşmanın bir anlamda gelmiş olduğu aşamayı göstermektedir. Önemli özellikler taşıyan bu durum aynı zamanda olumlu gelişmelerin başlangıcını da işaretidir. Politik arenada kayıplar yalnız ama yalnız düşmandan kaynaklanmıyor. Toplumsal kavğalar öylesine detaylı ve zengin içerikli dirler ki bilinir, bilinebilen tüm yanları ve sancıları ile ancak gerçekler ve somut hayat konuşur. Gerçekler ise bazen şahit olunduğu gibi acıdır. Filistin Ulusal Kurtuluş Hareketinin onca olanak ve gelişimine rağmen 1982 de başına gelenler malum ve bir gerçektir. 1975 lerde Güney Kürdistan'da K.D.P önderliğindeki halkımızın mücadelesinin geçirdiği bir acı dönemde öyle. Daha geri ve ilkel örgütlenmeleri olan Şex Sait ve Dersim isyanında bu anlamda bahsini etmek bile lüzumsuzdur. Ama Osmanlılara karşı bir Arnavutluk, Bulgaristan, Yunanistan vb. ülkelerin kurtuluş mücadeleleri zaferle taçlanabildi. 60'larda Cezayir'de öyle. Örnekleri genelde ise çoğaltmak mümkün. O dönemin çalkantılı altüst oluşlarında, Osmanlı kılıcına karşı bir tek Kürdistan Kurtuluş Mücadelesi başarıya ulaşmadıysa; bunun öyle kimi çevrelerce basit ve ezbercil sebepler ve belirtiler ile açıklanması mümkün değildir. Dikkati bu sorunun kavranmasına, bilince çıkarılmasının önemine çekmek istiyorum. Bu sorun günümüz koşullarında da önemini yitirmemiş, tarihsel bağlantı ve toplumsal gelişim içinde ele almak bu günde öğreticidir. 75'lerde özellikle Kuzey Kürdistan'ında ulusal problemin marksistçe konuşunun başlangıcı olarak ideolojik-politik ve perspektifleri bakımından ele alınmış 80'lere kadar ki çok kısa bir dönemde önemli gelişmelere şahit olunmuştur. Geçmişin değerlendirilmesi ışığında olumlu yanlar ve özelliklere sahip çıkılmasını, bünyede miras olunması gibi olumsuz ve zayıf özelliklere, hatalarında "takipçisi olmadığını" vurgulayan bildiri, olumsuz ve hataların esasının "örgüt" sorunu olduğuna işaret eder. Bu isabetli bir yaklaşımdır. Gerçekten tahribatların çok boyutlu olması ve çok yanlı sorunların o dönemde sağlıklı çözümlenmemesinin esas nedeni budur. Yenilgiler kayıplar elbette olur. Boyutlarını sebepleri ile düşünmek! İşte o zaman geleceğe ilişkin bu günkü bir kazanım olabilir. Bu kazanım yarın önemli gelişmelere kaynaklık edecektir. Üstelik bugün pek farkına varılmadan.

İçinde bulunduğumuz dönem de artık pek "sırlı" değildir. Doğu ve Güney Kürdistan'da peşmerge hareketi gelişmeler kaydediyor. Kuzeybatı Kürdistan'ında durum başka bir manzara. Bunca zulüm ve baskılar henüz gittikçe muhalefet biriktiriyor. Ancak muhalefet kendi ağırlığında örgütsüz. Halkın nezdinde ise alternatifsizlik bir gerçektir. Sansasyonlar temeli olmaya iddialar, ve formaliteler ile muhalefet örgütlenmez. Bunu 12 Eylül'den evvel kof gürültüler ile de O "çok müthiş" örgütlülüklerle hepimiz şahit olduk. Ulusal Kurtuluş Mücadelesini günübirlik ve gösterimci politikalara feda etmek değil; günübirlik politikaları Ulusal Kurtuluş Mücadelesine feda etmek doğrudur ve gerekir. Yolun uzunluğu ve çetinliği ortada. O halde bu yolun sonuna dek sürekli yürüyen, engeller karşısında yaralar alınmasına rağmen aksayanıyan bir örgütlülük gerekir. Böyle bir örgütlülük için ise tüm yeteneklerimizin kullanılması, sarfedilmesi gereklidir. Politik olgunluk, canla-başla ve fedakârca her alanda çalışmaya her zorluk ile boğuşmaya her zaman hazır olmanın zorunluluğu var. KAWA Birlik Komitesi'nin bildirisi politik olgunluğunda sevindirici işarettir.

Tahribatlarımızın önemli bir diğer yanı ise ideolojik siyasî temel tezlerimizin (yazılı halde sürekliliğinin sağlanamamış olması ile) kitlelere yeterince aktarılamadığı gibi kimi muğlaklıklarda beraberinde taşımasıdır. İdeolojik siyasî bir hat olarak marksizmi Kürdistan'da esasları ile temsil etmesine (kimilerine göre de marksizme en yakın olmasına) rağmen taraftarlarca, yakın uzak sempati çevrelerinde yeterince kavranamaması sadece aksaklığı görülmüş eğitim sorununa bağlanamaz. Temel tezlerimizin derinliğine, pratik içerik ve işlevine ilişkin kimi sorunlar yeterince cevaplanmadı. Dışımızdaki yurtsever-demokrat, revizyonist, değişik sapsmalar karşısında Kürdistan'da yeterince ideolojik mücadele verilemedi. Öylesi bir durumda fazlada olamazdı zaten. "Koma Sor" un ilk sayısındaki ilkesel düzeyde olan konuların ve sorunların saflarımızda A'dan Z'ye kadar kavranması, kavratılmasına hizmet eden platformu önemlidir. O halde tartışmak, öğrenci-öğretmen ve tekrar öğrenci olmak gerekir. Bir çok anti-marksist görüşlerin Kürdistan'da etkisiz hale getirilmesi devrimin teorik sorunlarının bilimsel bir temelde oturtulması ve de programlaştırılması bu açıdan önemlidir. Genelde anti-sömürgeci ulusal kurtuluşu özde ise Kürdistan proleteryanının çıkarı açısından sorunlara bakılmalı. Bu çıkarı bütün çıkarların üstünde tutmak zorunluluğu vardır. Bunu inançla ve kiskançla savunmak, ancak Kürdistan komünistlerinin görevidir.

Dünyada bütün marksist örgüt ve partilerin kendine özgü, birbirlerine pek benzemiyen gelişim süreci yavaşmaları gerçektir. Hareketimizin tarihi gelişimde bir diğer ülkenin marksist örgüt yada partisinki ile elbette aynı gelişim ve benzerlikler gösteremez. Kürdistan'ın toplumsal yapısı ve koşulları kendi marksist örgütünü böyle malum evreden (yada süreçlerden) geçirdi. Bugün ise açımızdan nazik bir dönemden geçiyoruz. Açıklarımızı kapatarak, zayıf yanlarımızı güçlendirmeliyiz.

Hantallıklar ve ikircikler ister yanı-başımızda, ister öte kenarımızda olsun üzerine yürümeli. Bir yoldaş bir diğer yoldaşa hep bir şeyler beklemek değil, kendisinden başlamalı, insiyatifli yaratıcı olmalı. Her uğraş, amacına göre prensipleride vardır. Marksist örgüt ve partilerinde prensipleri vardır. Fedakârlı ve komünist olmanın yolu bu çalışma prensiplerine uymaktan geçer bir bakıma. Bugün bir diğer yanı ile yanlışlıklarımıza, hatalı ve zayıf yanlarımıza karşı mücadele ediyoruz.

Kayıplar ve kazanımlar, ve genel durumumuz, karşı karşıya olduğumuz sorunların yanı-sıra, tarihin bize yüklediği sorumluluklarda hareketimizin tüm bilinçli unsurları nezdinde ortadadır. Şimdi geçirilen dönemde Kürdistan toplumsal yapısı ve gerçekler konuşmuş durumda. Ve nasıl bir örgüt ve mücadele prensiplerinin gerekliliğini de göstermiştir artık. Bu bir gerçektir. Bir gerçek daha var! Böyle bir örgütün ve partinin olması ise ancak ona layık komünistlerin, devrimcilerin fedakârlıkları, cefakârlıkları ve her alanda militanca çalışmaları ile olacaktır. O halde burda tüm yoldaşlara seslenmek istiyorum; Tüm yeteneklerimiz ile görev başına!

(Nisan 1987)

XX
 XX XX
 XX XX
 XX KADROLAR ARASI GÖREVSİZLİK VE DEVRİMCİ XX
 XX POTANSİYELİN YÖNLENDİRİLMESİ XX
 XX XX
 XX XX
 XXX

12 Eylül le birlikte başlamış gibi görünen, ancak 12 Eylül den önce, küçük-burjuva unsurların hareket içerisindeki kariyerist çıkışları ve "tek başına her şey olma" anlayışı ile başlamış olan "geri çekilme ve mevcut durumu muhafaza etme"sorunu, hâlâ hareketimiz içinde tartışılmakta ve buna teorik özellikle pratik çözümler aranmaktadır. "Üç Dünya" Çin revizyonizmi teziyle başlayıp, "Mao Zedung" düşüncesinin devrimci olup olmadığının tartışıldığı döneme kadar süren hareket içi kariyerist, ve küçük burjuva revizyonist düşünce, MK içinde büyük olumsuzluklara varıncaya dek süren (1978-1979 dönemi) Marksist Leninist olmayan tartışmalar v.b, hareketin tabanını salt seyirci duruma sokup, onu önceleri sıkı sıkıya sarılı ihtilalci, açık yürekli ve gönüllü tavrından uzaklaştırıp, MK'nın yarattığı (veya doğmasını engelliyemediği) karmaşalığın içine sokmuştur. Hareketin 80'e kadar var olan tabanı, üst düzeydeki arkadaşlar (!) arasındaki, sözum ona Marksist-Leninist doğruyu bulabilme tartışmaları, büyük bir dikkatle izlenmiş ve imkanlar (yayın ve ilişkiler) elverdiğince, bu karışık ortamın içerisinde taban yerini bulmaya çalışmıştır.

(Burada, Özellikle bu dönemde taban kendi öz çarışmalarıyla, MK'nın insiyatifi dışında, KAWA saflarında kendi çizgisini belirlemiştir.)
 Sonuçta elde edilen tecrübe, hâlâ çok ileriye gidememiş olmamız ve mevcut tabanın heder edilmesidir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş ve Sosyalizm mücadelesini vermenin temeli KAWA'nın doğuşu dönemindeki sert, belirleyici, yol gösterici, açık yürekli Marksist-Leninist tavrının yeniden hayata geçirilmesi ile mümkündür. İşte bu noktada esas değinmek istediğim, kadrolararası görevsizlik sorununun doğması, hareket içinde gelişen devrimci potansiyelin yönlendirilmesi konularını herkesin aklıya cacağı bir dille ele almak istiyorum:

Kadrolar arası görevsizlik anlayışının veya diğer pratik eksikliklerin nedenlerini KAWA'nın temel ilkeleri içinde aramaya başlayıp onu revize etmek, en büyük hatalardan biri olur. Kuruluşundan bugüne dek burjuva ve küçük burjuva Kürt milliyetçiliğine, Sovyet modern revizyonizmine, Troçkizme, Titoculuğa, "Üç Dünyacı" Çin revizyonizmine ve "Mao Zedung Düşüncesine", teslimiyetçiliğe

ve "otonomist" reformculuğa karşı kararlı ve sürekli olarak mücadele eden hareketimiz KAWA, bu yapısını bugün dahada güçlü bir şekilde savunmak zorundadır. Çünkü Kürdistan'ın bu tantanacıların eline bırakılmasına ve kurtuluşuna engel olunmasına, daha fazla seyirci olamayız.

Kadrolar arası yapılan görev taksimatında, o görevlerin yerine getirilmesine büyük özen göstermek gerekir. Pratik çalışma içerisinde üyelere görev verip, bu görevlerin yerine getirilip getirilmediğini kontrol etmek, İç Bülten'de dizilen, haklı bir çok övgü dolu sözlerden daha etkileyici olacaktır. "24 S a a t d e v r i m c i o l m a" anlayışını hareketin bütün üyelerine kavratmak, bence şu anda yapılması gereken en acil görevdir. Devrimci potansiyelin yönlendirilebilmesi, önce kadrolar arası çalışmanın; sağlıklı, hesaplı, açık yürekli ve kitlelere inişte açık bir dille, Marksist-Leninistlerce konuşulabilmesinin yapılmasıyla mümkündür.

Yapılması gereken şeyleri bir veya birkaç kişiye yükleyip, homojen bir birlik oluşturup görevleri taksim etmemek, yani tabanı seyirci durumuna sokmak Demokratik Merkezîyetçilik ilkesine karşı olmakla birlikte, tabanın pasif tavrını dahada körüklemektedir. Görev taksimi yapıp, her sempatzitan ve militana yapabileceği görev verilmedikçe, pratik içinde devrimleşme ve hatalardan arınıp yeniden yaşama geçme şansına inanmak ütopyizmdir. Ulusal demokratik, ekonomik, kültürel ve eğitim alanında pratikte atacağımız her adım temel ilkelerimizin sarsılmaz özünü, kitleler içinde dahada özümlemesini sağlayıp, KAWA anlayışının pratik devamlılığını sağlayacaktır.

Harekete sürekli ne yapabiliriz? diyen unsurlara, artık görev verilip, ne yapabileceklerine bakılmalıdır. Dost ve düşmanlarımızı en iyi tanıyabileceğimiz bir dönemde yaşıyoruz. Nihai hedefe ulaşabilmenin yolu halkımızla birlikte devrimci KAWA'nın devrimci ruhunu hayata geçirmekten geçer. Bu zor, engelli yolu aşabilmek, sırf hataları kabul etmekten değil, aynı zamanda o hataları telafi edecek yeni pratikten geçer. Sağlıklı görev taksimiyle, hareketimizin boşalan önder kadroların yerini -pratikte hâlâ varolan potansiyelin aktifleştirilmesiyle- doldurabilmek bizlere kalan bir görev olduğundan, tek sorun her unsura ne yapabileceğini anlatabilmektir. Pratik cansızlığımızın yok edilip, yapılması gereken her fedakârlığı unsurlara kavratıp, tembellikten, kişisel çıkar peşinde koşmayı ön plana almadan, salt öğüt verici çözümlerle rahat yaşamayı, küçük burjuva alışkanlıkları atıp ilkesel birlik çerçevesinde Marksist-Leninist insiyatif yaratmak ve seyirci durumundan çıkıp önce kendimizi sonrada halkımızı örgütlemeliyiz.

Önderliğimiz ve Partinin kuruluşuna doğru attığımız her adım kanımız pahasınada olsa önümüzdeki bütün engelleri aşip, Kızıl Parti'nin Kızıl Ordu'larını kuracaktır.

-Yaşasın Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan!
-Yaşasın KAWA!

Not:

1-Üyelerin aidatlarını düzenli ödemelerini sağlamak için Konto Numarasını ve Banka nın adını İç Bülten' de yayınlamakta yarar var.

2-İç yayının ismine ilişkin önerim "Koma Sor"dur.

B. CEMŞİD

XX
 X X
 X X
 X GENEL DEVRİMÇİ MÜCADELE ÜZERİNE X
 X X
 X Dêrişanı X
 X X
 X X
 XXX

Yoldaşlar, KAWA hareketi Marksist-Leninist bir harekettir deyip durmuyalım. Hareketimizi var olduğu gibi kavramak gerekir. Bir örgütün kurulması çeşitli sınıf ve tabakalardan gelen kişi ve gruplardan oluşur. Bunlar temel meselelerde anlaşıp müşterek noktalardan birleştikten sonra örgüt veya partiyi oluşturlar. Koşulların işçi sınıfının lehine değişmesiyle orantılı olarak; bir çok kişi ve grup kendi sınıf ideolojilerinin yanısıra proleteriyadan yana tavır takınarak onun düşüncesini savunurlar. Süreç içerisinde bunlardan bir kesim; liberalizme, reformizme, revizyonizme ve örgütsüzlüğe düşer. Bunların bu halini, sadece çalışan devrimci ve komünistlere bağlamamak gerekir. Özellikle gericilik yıllarının hâkim olduğu dönemlerde, böylesi durumlara oldukça sık rastlanılır. Devrimci durum yükseklerde seyrettiği dönemlerde ise; işçi emekçi sınıfların mücadelesinde bir kabarış görülür.

Örneğin 1980 öncesi Kuzeybatı Kürdistan'ı ve Türkiye'de devrimci durumun yükselmesine paralel olarak gençlik ve emekçi yığınlar büyük oranda silahlanmışlardı. Mahalle ve köylerde gençlerin elinde ondörtlü tabancalar, klanşikov tüfekler dümüyordu. Halkımız adeta devrim arifesini yaşıyordu. O günleri düşünüp, bugün niye böyle oldu diye karamsarlığa kapılmamak gerekir. Mücadelenin geliştiği dönemlerde, silahların gölgesinde bir çok insan devrimden yana tavır takınır. O dönemlerde özellikle gençliğin yaptığı silahlı eylemler kısmen heyecan uyandırıyor, bugün yarın devrim yapılacağı sanılıyordu. Nitekim görüldü ki bu türden eylemler devrimi yapmaya yetmiyor. Günümüzde bazılarımız yırtınıp yakınarak; ah o dönemlerde Marksist Leninist bir hareket kurmuş olabilseydik, bugün durum böyle olmazdı. Bence meseleye Diyalektik Tarihi Materyalizmin ışığında bakmak gerekir. Böylesi durumları diyalektik materyalist bir kafayla değerlendiren J. Stalin şöyle der: "Demek ki hakiki bir parti olabilmek için; proleterya partisi, herşeyden önce üretimin ve toplumun ekonomik gelişmesinin yasalarının bilimini kavramalıdır. Demek ki siyasette yanılmak için; programın hazırlanmasında olduğu kadar pratik faaliyetlerde de, herşeyden önce üretimin gelişme yasalarından esinlenmelidir. Demek ki siyasette yanılmamak boş hayallere kapılmamak için; proleterya partisi eylemini insan aklının soyut ilkeleri üzerinde değil, ama toplumun maddi yaşamının somut koşulları üzerinde; büyük insanların iyi niyetleri üzerinde değil, toplumun mad-

di yaşamının gelişmesinin gerçek ihtiyaçları üzerinde inşa etmelidir." Dün şöyleydik bugün böyle olduk deyip durmak gerekir. Kürdistan halkını örgütleme sorunu dün olduğu gibi, günümüzde de kendisini acil olarak dayatmaktadır. Komünistler,devrimci illegal çalışmanın sürekli bir gizlilik ve fedakârlık gerektiğinin bilincinde olan insanlardır. Bunu burda tekrarlamaya gerek dahi yoktur. Özellikle burjuva iktidarının sallandığı, burjuva devletinin ülkedeki tam kontrolünü kısmen yitirmeye başladığı dönemlerde; devrimciler olarak durundan yaranan örgütlenme çalışmalarına hız vermek gerekir. Hele hele bizim gibi ulusal kurtuluş savaşının gündemde olduğu ülkelerde, devrimin hazırlanması dahada zorlu bir yol ister. Bazen bir devrimcinin kendisini gizleme olanakları dahi sınırlanır. KAWA Merkez Komitesi Eylül 1985 te çıkardığı bir bildiriye böyle dönemlere ilişkin şöyle der: "Başta Kürdistan işçi sınıfı olmak üzere,uğruna mücadele ettiğimiz halk adına yapılan devrimcilik ömürleri gerektiriyor. Devrimcilik bir iki senenin işi değildir, olamaz; uzun vadeli bir fedakârlığı ve dönüştürücü devrimciliği gerektiriyor. Bir gün devrimcilik yapan,ertesini bundan vaz geçen unsurlar bize gerekli değildir. Devrimcilik zorlu günlere ait bir sorundur." Evet tamda böyle deniliyor. Bunda anlayacağımız ve pratik dersler çıkarabileceğimiz çok şeyler olacaktır.

Ekim devrimi öncesi Rusyada ilk Marksist grubun kuruluşunu ve ordaki devrimci gelişimi ele alıp dersler çıkarmak gerekir. Bilindiği gibi ilk Marksist grup 1883 yılda G.V. Plehanov önderliğinde Emeğin Kurtuluşu adıyla kurulmuştu. Cenevrede kurulan bu Marksist grup Rusya'da Marksist düşüncenin yayılmasına ön ayak olmuştu. Plehanov Narodiklere karşı amansız bir mücadele vermiş, Marksist bir çok eserin Rusçaya çevirmesini sağlamıştı. Emeğin Kurtuluşu adlı grubun Rusyadaki devrimci mücadeleye belirli yararları olmuştu, ama burjuvaziye nihayi darbe bunlar tarafından vurulamadı. Lenin bu konuya ilişkin şöyle der: "Emeğin Kurtuluşu grubu '1890'da sosyal demokrasiyi' ancak teoride kurdu ve işçi hareketine doğru ilk adımı attı. Rusya'da Marksizmi işçi hareketiyle birleştirmek ve Emeğin Kurtuluşu grubunun hatalarının düzeltilmesi bizleri bekliyordu." Günümüzde KAWA'nın Marksit-Leninist bir hareket olduğunu kabul eden bir çok kişi vardır. Bunlardan bazıları bunu dillerinin uçlarıyla söylüyorlar. Keza yine bazı hareketler bunun böyle olduğunu kabul ediyorlar. Öyleyse,bu yapı niçin mükemmel bir yapıya dönüştürülmesin? Lenin'in hem teoride hemde pratikte, Emeğin Kurtuluşu gurubundan daha üstün olan Bolşevik bir programı bizlere miras bırakması var.Lenin öldü ama onun bıraktığı devrimci program bizlere mücadelede ışık tutuyor. Günümüzde başta dünya işçi sınıfı ve Kürdistan halkı olmak üzere, tüm ezilenler bu programa sahip çıkmalı ve Marksist-Leninist bir temelde yüce komünizm ilkeleri savunulmalıdır. Hiçbir zaman işler kendiliğinden yürümez, daima işleri yapacak birileri olmalıdır. Ancak bu yapıldığında bazı ürünler alınabilir. Örneğin bir meyve ağacı sulanıldığı ve bakıldığı zaman meyve

verir. Devrimci çalışmanın ürünleri ise uzun ve zorlu mücadelelerden sonra alınacaktır.

Günümüzde devrimci hareketin önündeki engeller oldukça çoktur. Dünyadaki gelişmelere bakıyoruz, tek tek hareketlerin konumunu ele alıyoruz; hemen hemen her yerde Rusların ve Amerikalıların parmaklarıyla karşılaşılıyor. Yani kendi öz gücü üzerinde yükselen hareketlerin sayısı oldukça enderdir. Ülkemizde bağımsız ve kendi özgücüne güven temelinde güçlü bir hareketin yaratılması büyük çalışmalarla olur. Canla başla çalışılmadan, kendi ayakları üzerinde dikilen devrimci bir hareket gökte zembille inmez. Bugün çoğu çevreler şartları iyi değerlendirmeden, kırlarda şehirleri kuşatmanın veya toplu ayaklanmanın tartışmalarını yürütüyorlar. Ama diğer yanda bir çok gelişmeyi göz ardı ediyorlar.

Sağlıklı devrimci mücadele vermek için günümüzde revizyonizmi iyi tahlil etmek lazım. Lenin döneminde de bir çok grup, parti ve şahıs revizyonizmi savunmaktaydı. Nihayetinde 1957 de revizyonistler Lenin ve Stalin'in kurduğu Bolşevik Partisi'ni ele geçirdiler. Sosyalist Sovyetler Birliği'ni kısa sürede emperyalist bir devlete dönüştürdüler. Geçmişte sosyalist olan Sovyetler Birliği günümüzde diğer emperyalist ülkelerin yanında, emperyalist rekabet yarışına katılmaktadır. Stalin ve Lenin dönemindeki 111. Enternasyonal tipinde, güçlü Enternasyonal bir hareketin varlığında günümüzde söz konusu değil. Böylesine güçlü bir hareketin devamı olacak her hareketi yaratmak için oldukça çalışma, revizyonizme ve emperyalizme karşı uzlaşmaz bir savaşım gereklidir. Öyleyse hareketimizi böyle devrimci bir hareketin; devrimci bir parçası haline getirmek istiyorsak, hareketimize sırf devrimci övgüler yetmez. Sürekli devrimci pratik faaliyet, geçmiş hatalardan ders çıkarma ve eskiden bize miras kalan iyi yönlerimizi geliştirmemiz gerekmektedir. Ulusal kurtuluşa gitmek için halkımızın başında Marksist-leninist bir partinin varlığı şarttır. Böyle bir partinin yokluğu halinde halkımızın kurtulması oldukça zordur. Onun içindir ki hareketimizi KAWA'yı devrimci Marksist-Leninist bir partiye dönüştürmenin çalışmasını vermeliyiz. KAWA'nın Kürdistan halkının öncü müfrezesi olması gerekir. Halkımız, Kürdistan Ulusal Kurtuluşu için, devrimci fedakâr bir ruhla eğitilmelidir.

Bizlere düşen diğer bir görev ise, Ortadoğu ve Kürdistan'ın dört parçasındaki gelişmeleri sıcağı sıcağına halkımıza aktarmak olmalıdır. Ortadoğu'daki gelişmeleri sürekli devrimci süzgeçten geçirip değerlendirmemiz gerekmektedir. Özellikle Kürdistan'daki bazı hareketlerin konuları oldukça iç açıcı değildir. Mesela Barzani'cilere bakılırsa Humeyni dost, Saddam Hüseyin düşmandır. Keza Yekiti Naştımani Kürdistan'a bakılırsa yine Irak devleti düşman Humeyni dosttur. Abduhrahman Kasimlo'ya bakılırsa, Humeyni düşman Saddam Hüseyin dosttur. Apo'ya bakılırsa

Humeyni ve Hafız Esat dost, Türk devleti düşmandır. Sorun Rus Sosyal Emperyalizminin desteğindeki Suriyeden bir kaç silah alabilmek. Onlar bununlada kalmayıp Hafız Esat'ı Filistin, Kürdistan Ve Libya'nın mimarı ilan ettiler. Bu düşüncedeki kafalar sözüm ona bunu taktik bir davranış olarak lanse ediyorlar. Utanmadan birde bunu halka bir marifet göstermişcesine, propogandasını yapıyorlar. Aslında bu başlı başına ele alınması gereken bir sorundur. Onun içindir ki itifaklar sorununa fazla girmek istemiyorum. Fakat şu kağıdını belirteyim ki, Kürdistan'ı işgal altında tutan güçlere dayanılarak ulusal kurtuluş savaşı verilemez. Bir çok gurup düşmanımın düşmanı dostumdur anlayışından hareket ediyor. Şunu iyi bilmek gerekir; gerçek anlamda ne Humeyni, ne Hafız Esat, ne Saddam Hüseyin bizim dostumuz olur. Çünkü onlar Kürdistan'ın birer parçasını ellerinde bulunduruyorlar. Kürdistan'ın kurtuluşu yalnızca Marksit-Leninist bir partinin önderliğinde gerçekleşebilir. Kendi öz gücüne dayanmadan, sağda solda alınan üç beş silah ile yapılan ufak çaplı silahlı eylemler Kürdistan'ı kurtaramaz. Halkımızın kanını emenlere dayanarak Kürdistan'ı kurtarmak mümkünmü?! Kendisine Kürdistan halkının önderiyim diyen güçler; günümüzde İran Irak savaşından yaralanmazlarsa, ne zaman yaralanacaklar? Kürdistan'ın bağımsızlığının elde edilmesi kan emicilere karşı amansız bir mücadeleden geçer.

Arkadaşlar, eğer gerçekten Kürdistan halkının öncü müfrezesi olmak istiyorsak ve KAWA'yı böyle bir konuma getirmemiz gerekliyse teori ve pratiği birleştirerek mücadele yürütmeliyiz. Her şey yalnızca kağıt üzerinde teorik olarak kalırsa Kürdistan halkının öncü müfrezesi olunamaz. Devrimci selamlar..

Dêrişani

EW GOTARA JÊRÎN JI ALIYÊ HEVAL BÊKES
BONA NEWROZÊ HATIYE NIVISANDIN

Xwişk û brayên delal, mevanên hêja, hevalno!
Dî sala 2599 de Newroz li Kurdistanê u li deri welat, li gelê me, li hemi şehid û şerkarên serxwebun û yekitiya niştiman, bî hezar caran li neyarkujên qehreman yanî pêş-mergan piroz be.

Çima Newroz? Çimki Newroz mêju û tarixa meye. Çimki Newroz berxwedane ango têkbırına zorekariya biyani, ecnebi û karbidestên wana ye. Newroz nişana hebuna xelkê Kurdistanîye. Bî ağır û hunerê Newrozê gelê me bî peşewaniya Kawa'ye şorişger û welatparêz de li rûga û ezmanê Kurdistanê text û tacê Dehaqê çavsor û xwunrij hilweşand, Benda tari û tengayiyê çirand. Tirêja jiyaneke nu û geş, edalet û ronahi seranserî rohilat der ani. Li ser vê rê xelkê me dilxweşi û brati li herêmê rojhilata Navin û li cihanê bibu şewqû tava pêşveçunê. Disa Newroz şorişeke zehmetkeşan yeke weki Sewra Oqtobrê, qasi Komara Qomunârên Parisê gewre û bîlînde. Li ser ve xetê me Kurda di cihanêde cara pêşin gund û bajar avakirin, herq û cewê avê kola, zevi çand, pêşiya şaristaniya mirovtiyê bî damezrandina dewleta Guti vekir. Bîlî dewleta Guti, dewletên Mari, Lolan, Kurdonaj, Elami, Hori, Mitanni, Orarti, kaldehar û Mediya ji dewletên Kurdabun. Wê çaxê li Kurdistanê her tişt bî zanin û kanin dihate çekirin. Li dibistan, zaningeh û sazumanande bizişkari yanî tîp, ezman-kari, wênekari, hesapkari, danin û standin, erdnigari û çanolekari dihatin xwendin, hinkirin. Bî kurti hemi çun hatin, pêwendiyên ciwaki bî zagon, merc, erku ristê çêdibun, diqewmin. Em gelê Kurdistanî 600 sal beri İsa Zerdeşti bûn, kitêb û pirtuka me Zendi Awesta bu. Gor din, ol û edetê Kurda herkes ê çê û rind bike hemberi nerindiyê xerabi û zordestiye şerbike. Lê qewmên hov û kuri nehiştin ew şaristani û bajarwaniya me dombike. Li gel afatên mina çaxa Hızreti nu nijadê Erebe wehşeteki nediti li ser welatê me rexistin. Çima ku Kurd nedibun İslam yanî teslime Ereba nedibun, gelek eşir û êle me kustin, gund, bajar, sera eywan, zaningeh, afirinok û kitêbên Kurdi şewitandin. Li paşi Ereba qewmên Herzemşah, Tataran, Selçukan, Mogola, Tirk, Rom, Bizuyans, Faris û ên din gelek caran temamiya hebun û avaiyên me kavi û çolkirin. Disaji me Kurda stuyê xwe xar nekir, dewletên Hamedani, Buwai, Gori, Berzekani, Deylami, Merwani û Eyubi sazkir. İslametiye di bin hikmê Tirk û Farisan ola milletê Kurd hêjî parvekir, kust, ji welêt ajot, bac û xuki stand û em jar û rebenkirin, dibê em ji hêz û qewetê xistin. Lê belê dijmina nikaribu tîş-

tek ji dîl û meji û bedena Kurda derxistina, yani berxwedan, serhildan û asêbun. Li hember vê serhişki û serbîlîndiya me hemîş zordest, şah, hîkûmdar, paşa xelife û fermandarên ecnebi li ser xaki Kurdistanê pişivin, heliyan, tekçun û wînda bun. Loma tarîxa me bi berxwedan, şerkîrîn, serketin û ji pêşveçûnê hatiye dagirtin.

Hogir hevalno, keç û lawên Kurd!

Li vê gavê rewşa welatê me çîye? Li beşê rohilata Kurdistanê melle û imamên kuştîdar serbi Xumeyni heye salin herbe-ki tunekîrîn û ruxandina milletê Kurdi dajo. Her rêç û şop li Kurda hatiye girtin, her roj darvekirin, kuştin û bomberankîrîn bajar, gund, geli û çiyayên Kurdistanê heye. Qasi 50 000 kes bi fermana dîndar û rûreşên Tehranê hatin darxistin. Li cih û warê Jahrumê, Tehranê û Karajê 135000 Kurdê ji ber diktatorê Sedam hatine, di hewşên weka Hitlerida girtine, Bitêl û çitên îstîrî gerandine, bê derman, bê nexweşxwane, bê doktor û bê xarîn hezaran birîndar û nexweşên me dimîrîn.

Li Başurê(Qulbe) Kurdistanê faşiyên Bexdadê ji Xumeyni sûnde naminin. Bi napalm, agirberdandin û bi jehra xerdelê dixwazîn welatê me mîna erdeki şewetandî bikin. Baasên nijadperez sala 1986 de bes li bajarê Suleymaniyê tenê 300 zarokên pêşmerge ên 10-14 salî darvekirin. Li paytextê, yani li Hewlêr yaji Erbilê di rêmesinekê de 200 Kurd bi gulleyên leşkerê Sedam hatin şehidkirin. Li zîndana Ebu Xeraibê 300 qiz û xortê me bi saxi di rêya welat de bin-erdkîrîn. Li Başûra Roavaya Kurdistan kiryarê cêladên Semê ji ên din ne kemptire. Bi Kurdara dijîminatî buye xwarin û vexwarina Hafîz Esatê faşiste. Girtin, zîndan, welêt derxistin û kurduji gor qanuna Baasa faşist yani el hizami el Erebi berdewam dike. Kuştîdariya faşistên Enxerê hun baş dizanin, hovitiya koledaran bi gotinan ne tê hêjmartin neji diqede.

Xwuşk û brayên heja û berketi, keç û lawên Kurd!

Va kiryarên her çar dewletên koledar bi emperyalîya navnetewî û xulamên wana bi faşist û sozîal demokratên xwe, bi muellim, bi rojname, radyo, qezente, bi diplomat, sefaret, bi bekçi û nobedarên xwe heta bi koce, olperest û kewnperestên xwe li hemberî kê şerdîkin? Ma ki nîzane ku nîyar li diji, man, diji te, diji me karker, gundi, xwendewan, cotyar û şorişvanên xelkê Kurdistanê şerdîkin. Ma gelo em salê carê wani bicivîn hev kar û barê me diqede? Na. Em bi gotin û runîştinê nagehên serxwebun û yekîtiya xwe, dibê em wezîfawê ya li gel şehid, kuştî û girtiyên xwe, li gel pêşmergeyên welatparêz başbîkin. Bi xebatê kê mî dijîmin ji welêt nayê der. Çima çar kelpên sefaretên Erebi, Ecem û Tirk li Ewropa li ser niv milyonek me karker, xandîwan û pênaberê Kurd hîkûm dajon, çima em her roj hema xwe bes bi xwendin û guhdariya rojnamên neyar, ên wek Hürriyet, Tercûman, Radyoya Kölnê, Ceridê Nuhar İttîlad, El İttîhad, Keyhan, El Hawadis û yên tinin.

Dost hevalno!

Doza Kurdistanê ne karê çend kesê xwendî yan jî hîn komî-
kên kancin. Em dibêjin ew doza kar û bara karker, gundi,
keç, xort, jin, peya kal pir, xwendewan û cotarane. Ne tenê
dijmînê me har û qewtin. Lê belê seri danin, sistî, nezani
xebat nekirin û tirs dijminê meyî mezinin. Ger em vê gevê
û şunde diji neyar û kêmasiyên xwe, di warê çande, pişê,
tore, aborî, siyasî, leşkerî, tarîx, zman û îrfu edetên
xwe hinbîbîn, derheqî buyerên cihanêde çuku nezanên bî-
elîminin

Ger em bî dîl, bî fehmm, bî zar û zman, bê pênus, bî
kanin û pêkaninê bî meji û ruhê xwe, bî zanebun, bî qewl û
qîrar bî şahî xwuşk û bîrati, çî bîçûk çî mezin di rêya
KAWA de her çav, her çî, bî dîzî û êskere yanî her awaî
têkoşîna xwe bo serxwebun, yekitiya Kurdistanê bêwest bî-
lîndîkîn. Bî xebat û huner pîştqirîya pêşmergeyên welat
bîkîn. Vê gavê emê daxwaziya sedsalan û milyonan şehîdan
binin çî. Bî xebateke waha hatin û serketin a karker,
gundi û cotarên Kurdistanîye. Em dibêin:

Her tîşt jî bo serxwebun, yekiti û demokrasîya gel!
Her tîşt jî bo dara karker û zehmetkêşanê Kurdistanê!
Ya Kurdistan, ya neman!
Bîjî Newroz, Bîjî KAWA, bîjî bîjî Pêşmerge!

birer tane askeri kep geçirdiler. Dağ köylerinde arama yapılacak bizler onların önünde gidecektik. Çantalar oldukça ağırdı ben bir tarafım sakat olduğundan dolayı kan ter içerisinde kalıyordum. En önde ben ve yeğenim gidiyorduk. Bizleri kırk metre geride köy koruyucuları, onlarda askerler ve komutanlar takip ediyordu. Bir Çatışmanın çıkması halinde biz iki ateş arasında vurulacaktık. Köylere girerken biz arama olduğuna söylüyor, peşinde köy koruyucuları ve askerler evlere damlıyorlardı. Cesaret edip giremedikleri evlere, ben ve yeğenimi ilkin sokuyorlar, peşinde kendileri giriyorlardı. Ben fırsat bulduğum hallerde köylülere kürtçe fısıldanarak, bizlere yapılanları anlatıyordum. En önde bizler olduğumuzdan dolayı utanıyor, köylüleri bizleri anlamaya davet ediyordum. Bir ara köy koruyucularından biri benim köylülere kürtçe propaganda çektiğimi Üsteğmene söyledi. Köylülerin önünde beni falakaya yattırdılar.

Aksam üzeri konakladığımız köyde bizim el ve ayaklarımız kelepçeye vuruldu. Gece oturmamızı engellemek için dikildiğimiz yerin zeminine su döktüler. Üsteğmen yatmadan önce köylülere ve askerlere bize su ve ekmecek verilmemesini emretti. Dediki; bu vatan hainlerine su ve yiyecek, hiç bir şey vermeyin, vatanımızın suyuna ve ekmeğine yazık. Gece olduğunda köylüler bize su ve ekmecek verdiler. Askerlerin bazıları bunu gördüyse, derde duruma göz yumdular. Ertesi gün, Üsteğmen burdaki köylülerde uzun uzadıya tehditler savuran bir nutuk çekti. Vatan hainlerini bizlere ihbar edin, onları vurmak için devletten silah isteyin. Ordumuza yardımcı olanlara İstanbul, İzmir gibi şehirlerde ev ve iş sağlanacaktır, türünden vbg. Yaklaşık iki gün süreyle dağ köylerinde aramalar yapıldı. Köylüler gözlerimizin önüne akıl almaz işkence ve hakaretlere mahruz kaldılar. Aramalardan sonra tekrardan bizim köye döndüldü, orada şahitlik için süre tanınanlar ve diğer sakıncalı görülen köylümüz getirilerek bizimle cemselere bindirildi. Cemselere bindirilirken hepimizin gözleri sıkıca bağlandı ve bilmediğimiz bir yöne doğru hareket ettik. Bilahare görebilmek için bir kaç yüz hareketi yaptıysamda, görmemin olanağı yoktu. Gözlerimi ilk defa bir odada açtılar. Sorugulanma ve dayak faslı orda devam etti. Ordaki komutan askere bir kağıt vererek benim yüksek sesle okumamı istedi. Kağıtta "Ne mutlu Türküm diyene" yazılıydı. Ben okumuyacağımı söyledim. Dedim ki; ben Kürdüm Türk dili ile ilk sefer sekiz yaşında kazamızdaki okulda karşılaştım. Yani ben Türkçeyide sonradan öğrendim, şimdi ben Türk olduğumu söylersem dahi yalan söylemiş olurum. O anda komutan köpürerek üzerime yürüdü; e..... Kürdistan'ı kuracaksınız değilmi? Dövlüldüğüm esnada ağzıma ne geliyorsa söylüyordum. Bir ara yaşasın Kürdistan bağımsızlık mücadelesi diye bağurdım. Toplam on dört gün tutuklu kaldım. Benimle beraber getirilenler başka yerlere kapatıldığından onlardan haberim yoktu. Mahkemeye çıkarıldığımda savcılık bana getirdiği

suçlamalardan biri olarak; yaşasın Kürdistan bağımsızlık mücadelesi şeklindeki bağırmanı gösterdi. Ben ifademindayak zoruyla alındığını bana getirilen suçlamaların doğru olmadığını söyledim. İfadesi alınan köylülerden hiç biri hakımızdan herhangi bir suçlamada bulunmadı. Hepside kendilerine yapılan muameleleri yarım yamalak Türkçeleriyle anlatmağa çalışıyorlardı. Mahkeme yeterli bir suç delili bulamadığı için bizleri serbest bıraktı.

Ben iki tutukluluğum esnasında halkımıza yüz yıllardan beri yapılan insanlık dışı barbarlığın sadece ufak bir parçasını yaşadım ve şahit oldum. Daha önce her hangi bir tutuklanma tecrübem olmamasına rağmen, mümkün merteye halkımın onurunu korumaya çalıştım. Başta Kürdistan işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi halkımızı bu konuda eğitmeliyiz. Sorunumuz bir Ulusal Kurtuluş Savaşının verilmesi sorunudur. Halkımızı bu doğrultuda örgütlemek ve bilinçlendirmek gerekir. Biz işçi sınıfına mensup insanlar neye hizmet ettiğimizizin bilincinde olmalıyız.

zim hiçde devrimin bütün meselelerinde netleştığımız, aynı ideolojik-siyasi düşünceyi savunduğumuz, hepimizi bağlayan ortak bir programa sahip olduğumuzu doğrulamıyor aksine tekzip ediyor. Şurası açık bir gerçektir ki, KAWA'nın oluşumuyla birlikte, grubun eğilimini belirten ama araştırılıp netleştirilmesi gereken kaba düzeyde tespit edilen ilkeler vardı, bu günde vardır. Bana göre bunlar bu günde gündemin konularıdır, açıklanıp netleştirilmesi gereken konulardır, ilkelerdir. Bundan dolayı aramızdan ideolojik siyasi birliğin olduğunu söylemek doğru değildir. Zaten Koma Sor'da 18 (on sekiz) konunun tartışılmaya sunulmasında beni doğruluyor. Siyasi ideolojik birliği olan bir örgüt, bu konuları tartışmaz; kendi ortak mali haline getirdiği bu ilkeleri işçi sınıfı ve emekçilere maletmek için ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütür. Yine ikinci paragrafta şöyle yazılıyor: "Bu yekpare ideolojik-örgütsel birlik; bölücü, hizipçi faaliyetlere... hareketin programında hiç bir sapmaya izin vermez." yukarıda da açıkladığım gibi ayrı iki grubun örgütsel birliği için K.B.K kurulmuştur, örgütsel birlik hedeflenmiştir. Oysa ideolojik-siyasi birlik, inceleme, araştırma çalışmaları sonucunda yaratılır.

Eğer yukarıda yaptığım alıntıya bağlı kalınırsa, ideolojik siyasi birlik yaratılmış olmasından ve programa sahip olunmasından dolayı, bu program ve siyasal birliğe yönelik eleştiri vb. faaliyetler doğal olarak yasaklanması gerektiği çıktığında; bertaraf edilip mahkûm edilmesi doğrudur. Ama gerçekliğimiz alıntıda ki gibi değil, ortak bir program ve komünist partisini yaratmak için yan yana gelmiş kişilerden oluşmuş grup olduğumuz gerçektir. Onun için programın netleşmemiş olduğu dönemlerde, ortak bir programdan bahsedilmeyeceği gibi, varmış gibi gösterilen programa karşı hizipçi, sapmacı faaliyetten bahsedilemez. Böyle bir anlayış tartışma ortamını yasaklayan, gerçek ideolojik-siyasal birliği engelleyen anlayıştır.

Sayfa 10'da KAWA'nın amacı açıklanırken, doğru bir amaç tespiti yapılmıyor. KAWA, ufkü kapitalizmle sınırlı bir örgütlenme olarak değerlendiriliyor. Şöyle deniliyor: "KAWA'nın amacı Kürdistan emekçi halkının emperyalizme, sömürgeci faşist ilhaka ve bir avuç feodal-burjuva sınıfa karşı verilen ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının önderi ve örgütleyicisi olmaktır. Kürdistan halkının özgürlük ve bağımsızlığını kazanmak feodal-burjuva sınıfının sömürsünü ortadan kaldırıp halk iktidarını kurmaktır." Yaptığımız alıntı gayet açık; KAWA'nın amacını halk diktatörlüğünü kurmak, Ulusal ve Sosyal Kurtuluş Mücadelesini örgütlemek olarak açıklıyor. KAWA'nın asgari ve azami hedefi aynılaştırılıp, Halk iktidarıyla sınırlanıyor. Sadece halk diktatörlüğünü kurmayı amaçlıyan, sosyalizm ve sınıfsız toplum komünizmi kurmayı amaçlamayan bir örgütlenme komünist örgütlenme değil, ufkü kapitalizmden ötesini görmeyen, kapitalizmle sınırlı halkçı küçük burjuva örgütlenmedir.

KAWA'nın amacı, Ulusal-Sosyal Kurtuluş Mücadelesini en devrimci sınıf proleteryanın önderliğinde şiddete dayanan devrimle vermek, oradan durmaksızın proleterya diktatörlüğü altında sosyalizmi kurmak, sınıfsız toplum ko-

münizmi kurmaktır. Bu kesin olarak savunulmalıdır. Bu savunulmadan M-L, komünist olunamaz. Bütün bu yukarıda saydıklarımı gerçekleştirmek için, yeni tipte Marksist-Leninst bir parti şarttır.

KAWA örgütünün tanımlanması ve amacında olduğu gibi tüzük'ün diğer maddeleri yazılırkende, yanlış tanımlanmaya uygun olarak yanlış maddeler doludur. Bunu doğal karşılıyorum. KAWA'nın örgütsel, ideolojik siyasi hattı yanlış tanımlandığından dolayı, KAWA'nın gerçek yapısına denk düşen bir tüzük yapılmamış, aksine gerçekliğimize uygun düşmeyen bir tüzük taslağı hazırlanmıştır. Bundan dolayı ben, tek tek maddeler üzerinde görüş belirtmeyi gereksiz buluyorum. Bana göre yapılması gereken şey KAWA örgütlenmesinin doğru tanımlanmasını yapmak ve o örgütlülüğe denk düşen bir tüzük yapmaktır. Doğmatik bir şekilde bir tüzüğü kendi tüzüğümüz haline getirmek doğru tutum değildir

Mart-1987